

İlk Söz

Değerli Okurlar, ben 1990 yıllarında Ceyhan Cezaevinde tutukluyken, İstanbul'da Yeni Ülke gazetesine makaleler yazmayı düşündüm. Baskı vardı, basın özgür değildi, ben bir düşünce suçlusu olarak bu gazeteye kendi adıyla yazılar yazamazdım. Bay Muhalif adında bir kahraman yaratarak onun üslubuyla düşüncelerimi yazdım ve Yeni Ülke gazetesinde yayınlattım. 1991 tarihinde cezaevinden tahliye olunca, Bekaa vadisine gittim. Orada Abdullah Öcalan'la tanıştım. Sonraları Bay Muhalif üslubuyla onu da yazdım. Avrupa da kaldığım zaman zarfında bazı konularda yine Bay Muhalif imzasıyla makaleler kaleme aldım. Cezaevlerindeyken yazdığım makalelerimin çoğuna ulaşamadım. Bulabildiklerimi ve sonradan yazdıklarımı toplu olarak yayınlayarak sizleri hem güldürmek hem de düşündürmek istedim.

Selim Çürükkaya

Merhaba Muhalifler

Ama Galileo'ya işkence ile korkutanlar, Bruno'yu yakanlar, Nesimi'nin derisini yüzenler, Şeyh Bedrettin'i çırılçıplak asanlar, Kemal Pir'i ölüm orucuna zorlayıp açlıktan öldürenler, muhalefeti bastırmadıkları gibi önünde diz çökmek zorunda kalmışlardır.

Bay Muhalif / Önce kendimi size tanıtmak istiyorum. Ben bay muhalif. Görevim muhalefet yapmaktır. Kime karşı mı? O hooo, ilerde göreceksiniz! Toplumumuzda muhalefet yapılabilecek o kadar çok güç, kişi konu ve kurum vardır ki, Bu sütunda sıralamaya kalksam, sizleri bıktırır kaybedebilirim.

Oysa benim amacım sizleri kazanmak, muhalefet cephesini genişletmektir. Bu konuyu şimdilik bir tarafa bırakıp, muhalefet konusunda sizlerle söyleşmek istiyorum: Sizlerle anlaşmamız için öncelikle muhalefet sözcüğü üzerinde bir görüş birliğine varmamız gerekiyor kanısındayım. Bana göre muhalefet, çok çok önemlidir. O kadar önemlidir ki; insanı insan yapmıştır. İşte ispatı:
İnsan doğaya karşı muhalefet yapmasaydı insanlaşabilir miydi?

İnsan insan olmazdı tabii.

Demek ki insan muhalefet yapmaya başlayınca insanlaşmıştır. Buraya kadar anlaşıyoruz diye düşünüyorum. Ve burada anlaşmışsak, gerisi kolay. Çünkü, tarih denen şey, Muhalefet ile iktidarın mücadelesinden başka bir şey değildir.

Ve muhalefet her yerde her zaman bazı istisnalar hariç daima ilericidir.

Zaten istisnaların kaideleri bozmadığını atalarımız söylemiş, bizde onların bu doğru sözünden dışarı çıkmamışız.

Bu konuya ek olarak diyorum ki; muhalefet doğruları savunmak zorundadır.

Öyle olmak mecburiyetindedir. Kendisini doğrular ve bilimle donatmamış kişi veya kişiler, muhalif olamazlar. **“Olduk”** deseler bile olamazlar efendim.

O tipler bozguncu olur çöküp giderler.

Çünkü muhalefet ileriye görme, geriye karşı koyma işidir.

Bu özelliğinden dolayı muhalif kişi, cesur, bilgili, gözü pek ve korkusuz olmak zorundadır.

Dünya tarihinde muhaliflerin başından geçen korkunç olayları, hakiki muhalif olan kişiler bilir.

Bunu geçiyorum, çünkü arife tarif gerekmez.

Ama Galileo'ya işkence ile korkutanlar, Bruno'yu yakanlar, Nesimi'nin derisini yüzenler, Şeyh Bedrettin'i cırılçıplak asanlar, Kemal Pir'i ölüm orucuna zorlayıp açlıktan öldürenler, muhalefeti bastırmadıkları gibi önünde diz çökmek zorunda kalmışlardır.

Muhalefet, Yeraltında biriken ve daima çeşitli kaynaklardan beslenen su gibidir.

Kendisi için yeryüzüne çıkma kanalları, delikleri mutlaka bulur.

Bazı akli evveller su deliklerini ve kanallarını tıkayarak işlerini hallettiklerini, geleceklerini garantiye aldıklarını sanırlar. Oysa bir müddet sonra su, başka yerlerden daha güçlü çıkışlar yapar. Neticede muhalefet yer altında biriken sular gibi bastırılmaz. Bastırılmaz efendim!

Muhalefet hakkında şimdilik söyleyeceğim bunlardır.

Biraz da kendi kişisel özelliklerimi size anlatmak istiyorum. Öyle ya! Mademki bundan sonra sizinle birlikte muhalefet yapacağız; O halde beni tanımanız gerekiyor. Zira muhalefet çok ciddi bir iş olduğundan, aynı saflarda olanlar birbirlerini iyi tanımalı ve birbirlerine güvenmelidirler. Muhalefetin ön koşulu budur.

Ben çok ters bir muhalifim.

Yani milyonlarca insana **“normal”** görünen bir şeyi, ben **“anormal”** görürüm.

Çoğunluğun **“doğru”** dediği birçok olaya ben **“yanlış”** diyebilirim. Bir de ben herkese

muhalifim.

Kendimde bu herkesin içindeyim!

Yani muhalefet yaparken kimseye ayrıcalık tanımam.

Babam olsa, değil babam, Peygamber olsa, şeytan olsa, Gorbaçov olsa Hayri Kozakçioğlu olsa kimseye torpil yapmam.

Yani ben hem iyilerin hem kötülerin muhalifiyim:

Zaten saf iyi ve saf kötü kişilerin olabileceğine de inanmıyorum.

En iyi olanın bile, kötü bir tarafı mutlaka vardır. İşte ben o kötü tarafına muhalifim.

Kendim hakkımda sizlere bazı ipuçları verdim sanırım. Bundan sonra yazdıklarımı okursanız, beni daha iyi tanımış olursunuz.

Atalarımız "**Ayinesi işidir kişinin**" demişler ya.

Beni de işime bakıp tanımaya çalışmalısınız.

Dileğim bu.

Bu ilk yazımda kimlere karşı muhalefeti başlatayım diye çok düşündüm; "**Prostroikaya**" karşı dedim. Baktım o konuda yazarlar çizenler, yana olanlar, karşı çıkanlar çok.

"**Savaşa hayır**" a muhalefeti başlatıp "**Savaşa hayır**" diyenlerin mantığına "**hayır**" diyeyim mi diye düşündüm.

Uzun ve karmaşık bir konu olduğu için elimin altında dursun dedim.

Saddam`a karşı mı, yoksa Busch`a karşı mı muhalefet cephesini açayım diye düşündüm.

Sonra hepsinden vaz geçtim.

Çünkü normal muhalifler zaten bu işleri yapıyorlar.

Ben ters ve hakiki muhalif olduğumdan, önce en yakınimdakilere karşı muhalefeti başlatmaya karar verdim.

Velakin uzakta olan kişilere karşı, her kes muhalif olabilir.

Mertlik, en yakın olana, hatta kişinin kendisine karşı muhalif olmasıdır.

Burada bir parantez açmak istiyorum: En zor muhalefet kişinin kendisine karşı yaptığı muhalefettir. Parantezi kapatıyorum.

Ve bugün muhalefetimin hedefine alacağım kişiler kimlerdir?

Şu köşemde sizlere açıklıyorum!

Ben bu gazetenin, yani Yeni Ülke gazetesinin başta sahibine – gerçi O, benden daha konuşkan olduğundan hiç anlamıyoruz- ondan sonra Genel Yayın yönetmenine, yazı işleri müdürüne, bütün köşe yazarlarına, muhabirlerine, Ahmet Arif in "**Evlerinin**

önü” diye bir yazısı vardı ona, hatta Duygu Asena hatuna, Özellikle onun soyadına muhalifim.

Niye diyeceksiniz?

Beğenmiyorum efendim! Beğenemiyorum!

Bilimselliğe ve muhalefete inananların çoğu beğenmiyor gazeteyi. Özellikle köşe yazarlarının yazdıkları milletin kafasını karıştırıyor.

Örnek mi istiyorsunuz?

Buyurun efendim!

Ülke gazetesinin dördüncü sayısında Tarık Ziya Bey, **“demokrasi”** başlıklı makalesinden bir paragraf alayım:

“Demokrasi kimi çevrelerin iddia ettiği gibi, egemen sınıfların belirlediği ve onların yararına işleyen durağan bir yönetim biçimi değildir. Emeğin ve insanın özgürleşmesinden yana sürekli biçimde gelişen ve değişen bir süreçtir. 20. yüzyılın başındaki demokrasi ile günümüzdeki çağdaş demokrasi arasındaki nitelik farkları gerçeğin kanıtlarıdır.”

Bu yetmiyorsa Ülke gazetesi, 3. Sayısında Şerafettin beyin **“Devlet”** başlıklı makalesinden bir alıntı daha aktarayım:

“Devletin en önemli görevi, güvenliği sağlamaktır.

Yurttaşların can ve mal varlığı, kişinin vazgeçilmez hak ve özgürlüğü devletin güvencesi altındadır. Devletin güvenlik güçleri bu görevler için vardır.” Ve makale şu satırlarla sona eriyor:

“Bir toplumda köklü, yaygın, ciddi huzursuzluk varsa, devlet herkesten önce kusuru kendinde aramalı, vakit geçirtmeden kusurlarını düzeltmelidir.”

Öncelikle Tarık Ziya beyin değerli görüşleri hakkındaki düşüncelerimi sunayım efendim:

Tabi efendim, kimi çevreler kim oluyor da; demokrasinin, egemen sınıfların belirlediği ve onların yararına işleyen bir yönetim olduğunu söylüyorlar? Demokrasi, işçilerin, köylülerin, öğrencilerin, memurların, çocukların, kadınların biraz da burjuvazinin, birazcık da toprak ağaları ve Kompradorların ortak yönetimi demektir!

Yani vatan millet Sakarya. Az mi yurttaşlık derslerinde öğrendik bunları efendim?

O kimi çevreler, zaten malum çevrelerdir. Siz onlara kulak asmayın!

Kimse toplumumuzu, milletimizi sınıflara bölemez. Ve o güzel demokrasimizi egemen sınıflara veremez. Çünkü biz demokrasiye aşık bir milletin ahfadıyız!

Şerafettin beyin görüşlerine gelince;

Dedikleri gibi **“Devletin görevi güvenliği sağlamaktır.”** Ama, burada biraz durup düşünmek gerekiyor. Her ülkede mal- mülk, para yoksunu kişiler, sınıflar, hatta uluslar

vardır. Bazı koşullarda bu kişi, sınıf ve uluslar hak talebinde bulunabilirler. Böylece güvenlik bozulur. Devlet bu soysuz, başı- boş, kültürsüz, sınıf ve uluslara karşı efendilerin güvenliğini sağlamalıdır. Öyle değil mi efendim?

Çünkü devlet kanunların ve hatta onları koyanların yanındadır. Bir güvensizlik çıkmıştır, devlet güvenliği sağlayacaktır. Şerafettin beyin dediği gibi **“Yurttaşın can ve mal varlığı, kişinin vaz geçilmez hak ve özgürlükleri devletin güvencesindedir.”**

Amenna!

Bu doğrudur! Yalnız yurttaş, yurttaşlığını bilmez, efendilerine karşı gelirse, o zaman ne olacak? İşte o zaman devlet yurttaşın canına okumalı, kişinin hak ve özgürlüklerini askıya almalı, malına, mülküne, köyüne, el koymalı ve onu sürgün edip perişan etmelidir. Zaten efendilerimiz haklı olarak bunu yapmıyorlar mı?

Kanunlar da efendilerimizin yanında değil mi?

Şerafettin Bey, sonuç olarak **“devlet kusurlarını düzeltmeli”** diyor.

Ne münasebet efendim!

Şu dünyada kusursuz bir tek insan, bulunmazken, binlerce insandan oluşmuş koskocaman devlet, nasıl kusursuz olur?

Ama bakan bey daha iyi bilir, devlet kusurlarını düzeltirse daha iyi olur diyorsa, öyledir. Sömürgecilik, yapacaksa daha uygar, daha modern bir şekilde yapmalıdır. Kusurlarını düzeltmesi devletimizin bekası için daha akıllıca bir iş olur.

Amerika`da böyle söylüyor.

Amerika, güzel sözler söyler, ama kendi halkına layık görmediğini başka halklara layık görüyorsa, bu da onun kusurudur!

Tüm bunlara rağmen, devlet Şerafettin beyin sesine kulak vermelidir, Şerafettin Bey akıllı adamdır. Koskocaman bakanlık yapmıştır vakti zamanında. Tabii ki akıllı olmayan kişi koskocaman şu Türkiye Cumhuriyeti'ne bakan olamaz efendim!

Allah Tarık Ziya Bey`i ve Şerafettin Bey`i milletimizin başından eksik etmesin! Onlar da olmazsa halkımız düşünce fukaralığından heba olup gider!

Amin.

Gelelim gazetenin geneline, çizgi, çizgi, çizgi, efendim çizgi.

Önemli olan çizgidir!

Çizgisi belli olan, ama eğri olan gazetelere muhalif olduğum gibi, çizgisi net olmayan gazetelere de muhalifim.

Herkes muhalif çizgi gazeteciliğini öneriyorum.

Benim çizgim doğruların, mazlumların, yoksulların, dağların, intifadacıların, tutsakların

ve bütün ezilenlerin çizgisidir.

Haftaya hoşça kalın, bütün hakiki muhalifler. 13 .01.1991 Bay Muhalif

Katırları da vururlar

Katır Kürt kadar, Kürt, Katır kadar çalışkandır. Bundan dolayı Katırlar en az Kürtler kadar tehlikelidir ve görüldükleri yerlerde Atatürk ilkeleri doğrultusunda vurulmalıdırlar.

Bay Muhalif / Katırları da vururlar.

Sevinin, sevinin çünkü Kürt katırlarını vurmak ve vurulmalarına sevinmek devletimizin geleceği için yararlıdır. Zaten Kürt ile katır arasında birçok benzerlik vardır. Birincisi, ikisi arasında isim benzerliği vardır, “Kürt”, “Katır.”

İkincisi, ikisi de dağlık alanda iyi hareket etme kabiliyetine sahiptir. Üçüncüsü, katır ne eşektir, ne attır. Yani atlığı ve eşekliği tartışma konusudur. Kürtlerin de Kürtlükleri ve Türklükleri tartışma konusudur. Dördüncüsü, ikisi de inatçıdır. Beşincisi, Katır Kürt kadar, Kürt, Katır kadar çalışkandır.

Bundan dolayı Katırlar, en az Kürtler kadar tehlikelidir ve görüldükleri yerlerde Atatürk ilkeleri doğrultusunda vurulmalıdırlar.

Aydınlarımız, yazar ve sanatçılarımız belki bunun bilincinde oldukları için Şırnak'ta katırların öldürülmesi karşısında sessiz kaldılar.

Yoksa böyle bir olay dünyanın başka bir bölgesinde vukuu bulsaydı, aydınlarımız ve sanatçılarımız olayı detaylı olarak incelerdi.

Nedenlerini araştırır, olayla ilgili makaleler, romanlar, film senaryoları hazırlarlardı. Ben onların ne kadar hayvan sever olduklarını biliyorum!

Farz edelim bu olay Şırnak' da değil de Fransız işgali döneminde Cezayir' de olsaydı, katledilen Katırlar Kürtlerin Katırları değil de Cezayirliilerin Katırları, katliamcılar da Fransız Askeri olsaydı, o zaman bu olay nasıl işlenirdi?

Bir de devletimiz ile Fransa arasında çıkar çatışmaları olsaydı; romancılarımız, öykücülerimiz, senaryocularımız hemen kolları sıvar şu manzaraları gözlerimizin önüne sererlerdi:

“Cezayir'in küçük bir kasabası;

Kasaba halkının ve kasabaya bağlı köylerin çoğu Cezayir yurtseveri ve Fransız İşgal kuvvetlerine karşıdır. Kasabanın dört kilometre yakınında Cezayir'in en büyük kömür yatakları bulunmaktadır. Bundan dolayı Fransız işgal kuvvetleri bu kasabaya büyük bir önem verirler. Kasabayı bir emirle il yaparlar.

Kasabaya bağlı 27 köyü boşaltarak insanları başka yerlere sürgün ederler. Bir emirle il yapılan kasabanın halkı kadar, kasabaya askeri işgalci kuvvet yerleştirirler. Bu güçler aracılığıyla kömür ocaklarını askeri kordon altına alırlar. Yeni il yapılan kazada hiçbir fabrika ve iş alanı bulunmamaktadır.

Halkın geçim kaynağı, kömür ocaklarıdır. Ama bu ocaklara da Fransız işgal kuvvetleri el koymuştur. Kasaba halkının erkekleri kömür ocaklarında, Fransız askerlerinin süngülerinin gölgesinde çalışmakta, çıkarılan kömürler Fransız kamyonları ve gemileriyle, Fransa ya taşınmaktadır.

Kasabanın çevresinde kalan köylüler ve kasaba halkı aç, sefil ve perişandırlar.

Geçimlerini sağlayabilmek ve çocuklarının karınlarını doyurabilmek için çırpınıp dururlar.

Sonunda ellerindeki paraları denkleştirip birer Katır satın alırlar. Bu katırlarla kömür ocaklarının bulunduğu bölgeye giderek oradaki kömür artıklarını, toprak yüzeyindeki kömürleri toplar, başka şehirlerde satmak isterler.

Önce tek tek veya küçük gruplar halinde kömür ocaklarının bulunduğu bölgeye giden Cezayirli köylüler, Fransız işgal kuvvetlerine bağlı olan vurucu timler tarafından yakalanırlar.

Cezayirli köylüleri katırlardan indiren vurucu timler, onları, katırlarla cinsel ilişkiye geçmeye zorlarlar.

Dünyanın bütün utancını yüz hatlarına toplayan Cezayirli köylüler, Katırlarıyla cinsel ilişkiye geçerler ve bazıları Katırlarını yitirerek köylerine geri dönerler.

Kısa bir süre sonra bu olay bütün çevre köylerde duyulur.

Bazı Fransız dergileri veya gazeteleri haberi kamuoyuna duyurur.

Fransız yetkililer: **“Köylülerin devlet kömürlerini sürekli çaldıklarını ve bu kömürleri satarak Cezayir kurtuluş kuvvetlerine para yardımıyla bulduklarını”** açıklarlar.

Köylüler, tüm bu olan bitenlere rağmen, katırlarla kömür taşımaya devam ederler.

Yakalananların Katırları kurşuna dizilir, kendileri tutuklanır, işkenceye tabi tutulurlar.

Çoğunluğu bu işin böyle gitmeyeceğini anlayınca, toplu halde kömür ocaklarının bulunduğu bölgeye Katırlarıyla birlikte gitmeye karar verirler.

Burada karşılarında yüzlerce katırlı köylü gören Fransız işgal kuvvetleri, bunu kendilerine karşı yapılmış bir isyan hareketi sayarlar ve makineli tüfekleri ile mevzilere yatarlar.

Silahlar patlayınca, köylüler bindikleri katırlarının sırtlarından aşağı atlayıp kocaman taşların arkasına saklanırlar.

Böylece silahsız Cezayirli Katırlarla, silahlı Fransız işgal kuvvetleri karşı karşıya kalırlar ve amansız bir çatışma başlar!

Otomatik silahların takırtıları arasında şaha kalkan katırlar, vurulan, yaralanan, nara atarcasına kişneyen, canını kurtarmak için kayalıklara tırmanan ve peş peşe düşen Katırlar.

Yüzlerce katır savaş meydanında binicilerini kaybetmiş, kurşunlara hedef olmuş, delicesine oradan oraya koşmuş ve teker teker vurularak öldürülmüştür.

Bu Körfezdeki petrol savaşı değil, Fransız işgali altındaki küçük kasabada köylülerle Fransız askerlerinin kömür savaşıdır. Karşı karşıya gelen Amerika askeri ile Irak askeri değil, Fransız işgal kuvvetleri ile Cezayirli Katırların savaşıdır bu!

Silahlar sustuğunda savaşın galipleri bellidir. Yüzlerce katır savaş meydanında ölmüş veya can çekişmektedir. Hedef olmaktan kurtulanlar dağlara kaçmış, kurtulmuşlardır. Taşların arasına saklanan köylüler bu hengamede çoktan sıvışıp gitmişlerdir

Bu hazin olaya tanık olan Cezayirli kömür işçilerinden dört bini, ellerindeki kazmalarla kürekleri bırakarak kasabaya doğru yürüyüşe geçerler. Katırları öldürülen köylüler de yolda bu işçilere katılır ve büyük bir kitle halinde Fransızların yeni il yaptıkları kasabaya doğru yürürler. Kasabanın girişinde işgalci güçlerin barikatlarıyla karşılaşır.

Fransız ölüm timleri önce havaya ateş açarlar, sonra namlularını halka yöneltirler. Ölenler ve yaralananlar olur. Yürüyenler hep bir ağızdan **“Kahrolsun Fransız işgali”, “Kahrolsun işbirlikçiler”, “Kahrolsun katiller” “yaşasın Cezayir Kurtuluş kuvvetleri!”** diye slogan atarak, taşlı sopalı saldırıya geçerler!

Tam bu sırada bütün kasaba halkı da yürüyüşçüleri desteklemek için sokağa dökülür. Kasabada bulunan Fransız asıllı Valinin binasını, Fransız okullarını, Fransız Bankalarını ve Fransız askerlik şubelerini tahrip ederler. Halk Fransa Cumhuriyetinin kumcusunun heykeline saldırır ve heykelin göğsündeki **“Ne mutlu Fransız’ım diyene”** vecizesini parçalar atar.

O gün akşama kadar Fransızlara ait ne varsa tahrip edilir.

Kasabanın yönetimi tam halkın eline geçerken, çevre illerden işgal kuvvetleri gelir. Üç yüz kişiden fazla insan tutuklanır.

Bir gün sonra Fransız gazeteleri haberi çok kısa verir. Fransa içişleri bakanı Cezayir asıllı işbirlikçi **“hain Abdullah El Kadir”** ve Cezayir sömürge valisi kasabaya gider.

Buranın il valisi ile bir görüşme yapılır, görüşmeden sonra il valisi, üstünde hoparlör bulunan bir taksiyle kasabanın sokaklarında dolanır ve şu anonsu yapar:

“Herkes evine çekilsin, herkes köyüne dönsün. Öldürülen insanları unutun. Ama öldürülen katırların karşılığını devletimiz ödeyecektir.”

Bu açıklamadan sonra kasabaya Fransız sağ ve sol partili bazı milletvekilleri gelir, iktidar partisinden Cezayir asıllı Nuri El Yılmış, Arapça konuşma yasağı olmasına rağmen. Arapça bir konuşma yapar.

Halk şaşkın ve korku içinde evlerine ve köylerine doğru hızlı adımlarla koşmaya başlar. ” Allah’a bin şükür ki sanatçılarımız aydınlarımız devletçidir.

Yoksa Cezayir’ de Fransa’nın başına gelen, çoktan başımıza gelmişti.

Halk buna rağmen dağılmayınca, işbirlikçi hain İçişleri Bakanı Abdullah El Kadir katırları katlederek halkı kışkırtan Fransız işgalci güçlerine güvenlik kuvvetleri, Cezayir kurtuluş kuvvetlerine ise, kışkırtıcı güç diyerek bir basın açıklaması yapar.

1991 Ceyhan cezaevi.

İsmail Beşikçi

Allah zeval vermesin. Bize Kürt'te Arap'ta Rum'da lazımdır. İdris'i Bitlisi 'de zamanında kendine „Kürt" derdi. Ama rahmetlinin Türk milletine hizmetleri büyük olmuştur. Bizlere İran kapılarını bile açmıştır.

Bay Muhalif / Değerli muhalif arkadaşlar, bu günkü yazımda İsmail Beşikçi olarak tanınan adam hakkında sizleri uyarmak istiyorum. Bu adam çok tehlikeli bir duruma geldiği için uyarmayı bir görev olarak biliyorum.

Türkiye toprakları üzerinde hiç kimsenin aklına gelmeyen şeytanlıkları düşünen bu adamı, çok iyi tanımanız gerekiyor. Beşikçi denen adam, daha 1960 larda bütün Türk aydınlarının vatan millet aşkıyla, kahraman ordumuzun gururuyla, yanıp tutuştukları bir ortamda kalktı, Kürtlerin bir ulus olduğunu, Türkiye de dahil, birkaç devletin sınırları içinde yaşadıklarını söyledi.

Kırk milyon, altmış milyon, Arta Asya'dakileri de katarsak 120 milyon Türkün sorunlarıyla uğraşmayan bir Türkün, kalkıp böyle bir iddiada bulunması hepimizin onurunu beş paralık etti. Ama biz yedi düvelle savaşmış, üç kıtada at oynatmış, bir milletin ahfadıyız. Beşikçi'ye Pabuç bırakacak değiliz.

Biz bu toprakları ecdat kanlarıyla kazandık.

Şeyh Sait gibileri de bir zamanlar isyan etmişti.

Atalarımız, kanları pahasına bu eşkıyalara gereken dersi vermişti.

İçimdeki tarih şahlandı.

Beşikçi konusuna tekrar döneyim.

Evelallah devlet- millet Elele vererek Beşikçi'yi Üniversitelerimizden kovduk.

Bilim ve ilim yuvalarımızda, birinin böyle tehlikeli düşünceler ileri sürmesi, devletimizin ve milletimizin ahlak ve törelerine sığmazdı. Sonra sağcısı solcusuyla bütün yazarlarımız, aydınlarımız, aydın olmayanlarımız vatan aşkıyla Beşikçi'ye karşı tavır aldık.

Yazarlar sendikası başkanı Büyük yazarımız, mizah ustası, uluslararası üne sahip gözbebeğimiz Aziz Nesin Beşikçi'ye "**Gözlerin İngilizlerin gözlerine benziyor, sen İngiliz ajanısın**" diyerek bir gerçeğe (!) parmak bastı.

Büyük Aziz usta o zamanda çok doğru bir tespitte bulunmuştu. Lakin bir Türk Doçentin "**Kürdistan sömürgeci**" iddiasında bulunup bu doğrultuda kitaplar yazması, akla hayale sığmaz bir durumdu.

Demek ki devlet imkanlarımızla okumasına rağmen, devlet terbiyesi, devlet geleneği, devlet bilinci almamış bir adamdı Beşikçi. Milliyetçiliğin zerresi damarlarında dolaşmıyordu.

Biz ki ordu millet geleneği ile yetişmiş, tepeden tırnağa milliyetçilik dolu bir ırkın ahfadıydık!

Nasıl oldu da bizden böyle bir adam çıktı? Büyük Aziz usta aslında bu soruya cevap

bulamadığı için Beşikçi'nin gözlerini İngilizlerin gözlerine benzeterek, Türk olmadığını söyledi.

Aziz usta solcu olsa da devletine, milletine çok bağlı bir insandı. Mustafa Kemal'de 1925 Kürt ayaklanmasını İngiliz parmağına bağlamıştı. Aziz ustanın **"Parmak"** teorisinden hareketle **"göz teorisini"** ortaya atması, yukarıda belirttiğim gibi önemli bir tespitti. Onun gibileri milletimizin demokrati, ilericisi ve devrimcisi oldukça bizler, evelallah Balkanları tekrar ülke topraklarımıza katar, Orta Asya'daki Türk kardeşlerimizle birleşir, Kıbrıs'ı zenginlerimiz, yazar ve artistlerimiz için tatil adası yapar, Arap'ları tekrar kendimize bağlar, Kürtleri un gibi öğütürüz.

Ah şu Beşikçi ah!

Bunun gibileri olmasaydı her şey ne kadarda iyi gidiyordu!

Kardeşim sana ne Kürtlerden?

Bilim adamıysan git kurbağaları, kaplumbağaları, kelaynak kuşlarını incele!

Elin bilim adamları böcekleri, sürüngenleri yıllarca inceliyor, boşuna mı?

Biz bu alana neden el atmıyoruz?

Ülkemizde yılda kaç kaplumbağanın, kurbağanın sorgusuz sualsiz öldürüldüğünü, kelaynak kuşlarının soylarının neden tükendiğini araştıran oldu mu?

Bu konuda herhangi bir araştırmamız var mı?

Yok kardeşim yok!

Beşikçi bu konuları araştırmış olsaydı, ülkemizde hem bilimin öncüsü olur, hem üniversitelerimizin saygın bir Profesörü, hem de uluslararası bir üne kavuşurdu.

Sık sık televizyonlara çıkar, devletimizin ve milletimizin temeli olan gençliğe milli şuuru aşilar, böylece devletin olanaklarından yararlanırdı. Adamda devlet terbiyesi olsaydı bunu yapardı.

Olmadığı için gitti Kürtlerle uğraştı.

Yine kabahat bizde kardeşim!

Böylelerine yumuşak davranıyoruz...

Salt hukuka saygılı olduğumuzu göstermek için cezaevine atıyoruz.

Böylelerini cayır cayır yakacaksın kardeşim, yakacaksın!..

Ah nerden getireyim engizisyonu?

Eskiden Avrupa da Beşikçi gibi biri varmış.

Neydi onun adı?

Ha. ....!

Bruno!

Avrupa'da her kes kilise gibi düşünüyorken, O kalktı, kilisenin söylediklerini ret etti. Adamı cayır cayır yaktılar.

Beşikçi devletimizin, aydınlarımızın söylediklerinin tümünü ret etti, biz ne yaptık? Sadece aforoz ettik, on yıl da hapse attık, hepsi bu kadar.

Neymiş bizde demokrasi varmış!

Olmaz ki kardeşim.

Türkiye'de demokrasi vardır desinler diye vatanımızı, yüce milletimizin çıkarlarını korumayacak mıyız?

Bu adama karşı aydınlarımız bile yeterince görevlerini yapmadılar. Aziz ustanın diğerlerine göre daha aktif davranmasının nedeni başkadır.

Onu da açıklayacağım:

Aziz usta mizahçı ya!

Beşikçi **"Kürtlerde insandır, ulustur, ulusal hakları, dilleri ve kültürleri vardır"** dedi.

Aziz usta buna kızdı.

Kızır, çünkü Kürtler Beşikçi'nin dediği gibi olsalar, bizim Aziz ustanın mizah kaynağı tükenir.

Elinizi vicdanınıza koyun!

Kürtler yarın devlet kursalar, doğru dürüst adam olsalar, bizim Aziz usta kimleri mizahının konusu yapacak? Kürtlerin bu günkü durumu Aziz usta için bulunmaz bir hazinedir.

Çünkü Kürtlerin her biri bir palyaço haline getirilmiştir.

Beşikçi bunları adam edip bizleri gülme zevkinden mahrum bırakmak istiyordu.

Aziz ustanın kızgınlığı birazda buradan kaynaklanıyordu.

Devletimiz, milletimiz, aydınlarımız, Beşikçi üzerinde çok, çok, çok hassasiyetle durmadıkları için, adam hapisanede de rahat durmadı. Bildiklerini sağa sola anlattı, kitaplar mektuplar yazdı, didindi uğraştı, **"lanetli"** olarak girdiği cezaevinden **"kahraman"** olarak çıktı. **"Resmi ideoloji"** denilen anlaşılmaz bir tanımla tekrarladı, birçok insanımızın, aydınlarımızın kafasındaki milliyetçi kaleleri yıktı. Ordu millet geleneğini sarstı.

Şimdi bizim ırkımızdan olan, bizim kanımızı taşıyan bir çok insan **"Türklerle Kürtler kardeştir, Kürtlerde Türklerin sahip olduğu haklara sahip olsunlar"** diyorlar.

Kardeşim bunlar söylenecek laflar mı?

Rahmetli Atatürk sağ olsaydı ve Emekli Kenan Paşa başımızda bulunsaydı da bunların haddini bildirseydik.

Ah kardeşim, ah!

Ne günlere kaldık?

Aydınlarımız, demokratlarımız, sağcılarımız, solcularımız sus pus olmuş durumdadırlar. Bu ortamdan yararlanan Beşikçi, 1960 larda kendisini aforoz eden bütün aydınlarımızı ikna etmiş durumdadır.

Devletimiz bile ona boyun eğmiştir.

Hepiniz duydunuz veya biliyorsunuz, geçen yıl bir kaç ay kadar İstanbul'da tutuklandı. Bütün dünya onu konuştu.

Bazı kanı bozuk Türkler ve Kürtler neredeyse yargılandığı mahkeme salonunu basıp adamı kaçıracaklardı.

Devletimiz çaresizlikten adamı serbest bıraktı.

Burada bir gerçeği inkâr etmemek zorundayız.

Bu gün aydınlarımızın büyük bir çoğunluğu ne yazık ki 1960 lardaki Beşikçi'nin düşündüğü gibi düşünüyor.

Bu yalnız Beşikçi'nin başarısından dolayı değildir.

Bu işte Kürtlerin kandırılması söz konusudur.

Hepinizin bildiği gibi son yıllarda Abdullah Öcalan denilen „**baldırı çıplak**” bir adam ortaya çıktı.

Bu adamın soy isminden oldum olası hiç hoşlanmam.

Her duyduğumda, tüylerim diken diken olur.

Neyse bu adam, İsmail Beşikçi'nin Türkleri kandırmasından daha çok Kürtleri kandırdı. Onlara:

„Siz Türk değilsiniz, Kürt'sünüz, sömürgesiniz, alçak bir konumdasınız, kölesiniz, bu aşağılığı nasıl kabul edersiniz?

Sizin diğer dünya halklarından eksik neyiniz var?

Niye devletiniz yok?

Niye okulunuz yok?

Niye dilinizi konuşamıyorsunuz?

Niye radyo eviniz yok?

Niye baskı altındasınız?

Bakın çingeneler bile devlet kurmaya çalışıyor, niye kimse sizi adam yerine koymuyor?

Benim dediklerimi yaparsanız sizi eşitliğe, sosyalizme, adalete, insanlığa kavuştururum” deyip onları uyuttu ve başlarına geçti.

Abdullah denen adam „**isyancı başı**,” Kürtlere bunları söyledi.

Cahil Kürtler de dediler ki: „**Doğru söylüyorsunuz ama biz korkuyoruz**”. „**İsyancı başı**” Abdullah: „Neden korkuyorsunuz?” dedi

„**Silahtan**” dediler.

„**O zaman siz de silahlara sarılın!**”

İşte zavallı Kürtler böyle kandırıldı.

Silaha sarıldılar, devlete darıldılar, öldüler, öldürdüler ve milletimizin bir kısmı Kürtlerin varlığını kabullenince Beşikçi aklandı.

Aklandı ama yine rahat durmadı.

Bu kez 1960'ta yaptığından daha kötü bir suç işleyerek milletimizin düşmanı, devletimizin başına büyük belalar açan PKK' yı desteklediğini açıkladı.

Bu vahim durum karşısında aydınlarımızın gıki bile çıkmadı.

İşin kötüsü Beşikçi'nin yolundan gidenler arttı.

Yeni bir doçent daha çıktı.

Buda tuhaf biri, Yalçın Küçük mü ne diyorlar adına!

Doğu Perincek, Mihri Belli bilmem daha kimler!

Bu eski tüfeklerin hepsi ordu millet geleneğimizi teperek (!) nankörlük yaptılar.

Velhasılıkelam Beşikçi, vatanımızın ve milletimizin birliği, beraberliği ve bekası için potansiyel bir tehlike durumunu koruyor.

Artık bizim aydınlardan da umudumu kestim.

Hepsi korkak, hepsi ödle.

Binlerce idiler, bir Beşikçi ile baş edemediler.

Ama ben muhalefetime ve mücadeleleme devam edeceğim.

Umudumu yitirmeyeceğim.

Bende Kürtlere el atacağım, onlarla onları vuracağım.

Devletimiz büyüktür.

Allah zeval vermesin.

Bize Kürt'te Arap'ta Rum'da lazımdır.

İdris i Bitlisi 'de zamanında kendine „**Kürt**” derdi.

Ama rahmetlinin Türk milletine hizmetleri büyük olmuştur.

Bizlere İran kapılarını bile açmıştır.

Beşikçi gibi „**Türkler**” olacağına, İdris'i Bitlisi gibi „**Kürtler**” milletimiz için daha yararlıdır.

Biz becerikli bir milletiz, Kürtler o halleriyle bizim aydınlarımızı kazanırlar da, biz yıllarca okullarımızda eğitmiş, güzelce ne terbiye etmiş, Kürtlerle onların iflahını sökmez

miyiz?

Sökeriz kardeşim, sökeriz siz temaşa edin!...

BAY MUHALİF

26. Ocak 1991 Ceyhan Cezaevi

SAVAŞ İYİDİR

Bay Muhalif / Ne kadar güzel manzaralar, değil mi? Tabii milletçe gurur duyuyoruz, gözlerimiz yaşarıyor, göğsümüz kabarıyor! Yıllarca AT`a girmeye çalıştık. Çalmadığımız kapı, başvurmadığımız merci kalmadı. Giremedik! Ama körfez krizi ve savaşı çıkınca, gördüğünüz gibi AT geldi bize girdi.

Saygıdeğer muhalifler, bende çoğunuz gibi, geceleri sabaha kadar CNN televizyonundan savaşı naklen izliyorum.

Naklen maçtan sonra, naklen savaşı izlemek de teknolojinin bir nimeti oldu.

Amerika, İngiltere, Fransa, Türkiye, Suudi Arabistan ve diğer müttefik karma takımına karşı oynayan Saddam`ın takımı fazla gol yemesine rağmen hala direniyor.....

Ara sıra Suudi Arabistan ve İsrail oyuncularına çelme takıyor, karşılığında daha fazla gol yiyor. Amerika Saddam`dan değil, Ortadoğu Tribünlerine dolmuş, olan bitenleri izleyen halk kitlelerinden korkuyor. Buraya kadar işin esprisi. Gerçekte ise; Ortadoğu halklarının başına füzeler, bombalar ve cümle öldürücü silahlar yağdırılıyor. Kadınlar, çocuklar, güvercinler, böcekler, karıncalar, sevdalar, aşklar, anılar öldürülüyor. Binalar yıkılıyor, ormanlar yakılıyor. İnsanlar yerlerini yurtlarını, evlerini, bahçelerini, sevdiklerini, mezarlarını bırakıp kaçıyorlar. Bu savaş, Petrol için, dolar için, Ortadoğu hakimiyeti için, Filistin ve Kürt sorununun çözümsüzlüğü veya çözümü için sürüyor.

Sürsün! İyi de oluyor! Evvel Allah bu savaşta devletimiz ve hükümetimiz kârlı çıkacaktır. Böylece yıllardır hayata koymaya çalıştığımız; köşeyi dönme politikamız hayat bulacaktır.

Savaşta insanların ve canlıların ölmesi, fazlaca önemli değildir. Çünkü savaşın tabiatında ölme ve öldürme vardır. Ve biz savaşçı bir milletin ahfadıyız. İnsanlar ve canlılar, savaşta ölmeseler de normal yollardan yine öleceklerdir.

Musul ve Kerkük uğruna ölmek varken, normal yollardan miskin ölümü beklemek bizlere yakışmaz. Kaldı ki, böyle günlerde ölümü düşünmek yerine devletimizin çıkarlarını, müttefiklerimizin tatlı kârlarını düşünmek zorundayız. Hâlihazırda hakim düşünüş tarzı böyle buyuruyor.

Bizler, bu savaş fırsatından yararlanarak, hem kârlarımızı, hem itibarımızı arttırmalı, hem de yıllardır başımıza bela olmuş şu Kürt sorununu çözmeliyiz .

İtibar ve karlarımızı nasıl artırır, Kürt sorununu nasıl mı çözeriz?

Sakin olun, izah edeyim efendim. Bakın, Körfez krizi başlar başlamaz bütün vurucu güçlerimizi, imha ekiplerimizi Kürtlerin yaşadığı bölgeye sevk ettik. Almanya`dan, İtalya`dan, İngiltere`den de im hacı güçler istedik. Malatya da, Batman da, Pirinçlik üslerinde Müttefiklerimizin vurucu güçlerini konuşlandırdık.

Her tarafı askerler, uçaklar, tanklar ve toplarla doldurunca, devletimizin ve ülkemizin birliği ve bütünlüğü için tehlike arz eden Kürtleri, hızla bölgeden sürdük. Ve müttefiklerimize dedi ki: „Arkadaş biz Irak için istediğiniz her şeyi yaparız. Bunun karşılığında Kürtlere karşı yapacaklarımıza sesinizi çıkarmayın.”

Ama Saddam saldırıya geçmezse bizim müttefiklerimizin uçakları, Irak`a doğru uçarken ara sıra şöyle Cizre`ye, Nusaybin`e Silopi`ye bombalarını düşürüvereceklerdir.

Gözümüze kestirdiğimiz bazı bölgeleri de bu hengamede uygun ve nazik biçimde biz hal edeceğiz. Ümmet ve devletçe dua ediyoruz ve Tanrı`dan diliyoruz ki; Saddam Kürt bölgelerine kimyasal silahlar atsın. Zaten zat- i- alilerinin bu konuda epeyce deney ve tecrübeleri de vardır.

Biz atmasını bekliyoruz. Bunun için bölgede hiç kimseye gaz maskeleri vermedik. Yalnızca askerlerimizi ve polislerimizi maskelenirdik. Saddam Kimyasal silahları kullanırsa, hem aleyhine propaganda yapar, dünyaya rezil ederiz, hem de başımıza bela olanların bir kısmından kurtulur, geri kalanlara timsah göz yaşları döker, yanımıza alırız.

Nasıl bir plan? Allah aşkına, hı?

Ama şu İsrail planımızı bozuyor, keyfimize taş atıyor. Tuttu can düşmanları Filistinlilere gaz maskeleri dağıttı. Kardeşim olacak iş mi bu?

Filistinliler Saddam ile iş birliği halindeyken, Saddam`ın Tel Aviv`e düşen füzelerini kutlamak için sevinç gösterileri yapıyorlarken, onlar tutmuş Saddam`ın kimyasal silahlarından korunmaları için Filistinlilere gaz maskeleri dağıtıyorlar.

Aklın mantığın almayacağı bir şey! Biz de olsalardı inanınız olsun, hepsini Ermeniler gibi keserdik. Ben aslında müttefiklerimizin içişlerine karışmak istemiyorum. Ama, „Eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürüyorlar!”

Bu İsrail uzun süreden beri, bazı haltlar karıştırıyor. İntifada faciasını, o başımıza getirmede mi?

Filistinli kadınlarla çocuklar, taş ve sopalarla İsrail polis ve askerlerine saldırınca; plastik mermiler ve sis bombalarıyla karşılık verdi.

Plastik mermi, göz yaşartıcı bomba ve günde bir iki kişi öldürmekle intifada önlenir mi?

Önlenmez efendim!

Önlenmediği gibi bizim buraya kadar sızır!

Ama biz, İsrail gibi keriz değiliz.

Cizre’de, Nusaybin’de, Lice’de bastık hakiki kurşunu, beşini, onunu yere serdik.

Yüzden fazlasını yaraladık.

Kaldı ki, polisimize taş sopa yerine slogan atmışlardı.

Bundan sonra intifada yapsınlar da görelim!

Top sıkarsız Alimallah top!

Ben zaten Güney Afrika ve İsrail yöneticilerine ezelden beri muhalifim, ilerde zamanım olursa kendilerine bazı nasihatlerim olacaktır.

Savaş itibarımızı ve kârlarımızı artırmıştır.

Şöyle ki, kriz ve savaş başladığından beri Amerika ve diğer müttefiklerimizin askerleri güzel ülkemizde haftalık tatillerini geçirmeye karar verdiler. Bildiğiniz gibi 12 Eylül öncesi Amerika filoları korkudan limanlarımıza yanaşamaz olmuşlardı. Haddini bilmez solcularımız, velinimetlerimize saldırarak denize atıyorlardı. Allah zeval vermesin, devletimiz, 12 Eylül inkılabıyla solcuları ezdi. Kimini hapse attı, kimini öldürdü, kimini dönekleşirdi, kimini Avrupa`ya kaçırttı.

Ve bu güzel vatanımızı yabancıların askerleri için cennet haline getirdi. Kriz ve savaş patlak verince, aylarca denizde, çölde bekletilen Amerika ve diğer müttefiklerimizin askerleri, filolarla İzmir’e, Antalya`ya, Alanya`ya geldiler.

Tabii gelmeden önce yöneticilerimize “geliyoruz” diye haber saldılar. Bizlerde saygıdeğer konuklarımızı iyi karşılamak için İstanbul, İzmir, Ankara ve Bursa gibi büyük

kentlerimizden dansözlerimizi, ses sanatçılarımızı, güzel artistlerimizi, travestilerimizi, homoseksüellerimizi konuklarımızın istirahat edecekleri, eğlenecekleri, barlara, pavyonlara ve otellere topladık. Ve ondan sonra günler ve gecelerce “vur patlasın, çal oynasın” karşılıklı oynadık. Ne kadar uygar, ne kadar medeni bir kaynaşma, değil mi?

Kıymetli basınımız da milli mücadele ruhuyla bu güzel kaynaşmayı çarşaf çarşaf verdi: “Amerikalı askerler, İzmir deki bar ve pavyonları kapattı” “Esnaf memnun” Ve basına yansıyan fotoğraflar; kıvrak dans yapan sarışın bir dansözün bacakları arasında yatmış Amerikalı zenci bir asker, Amerika filosunu Antalya’dan uğurlamaya giden ve onları yolcularken limanda iki parmağıyla zafer işareti yapan güzel bir artist kızımız....

Ne kadar güzel manzaralar, değil mi? Tabii milletçe gurur duyuyoruz, gözlerimiz yaşıyor, göğsümüz kabarıyor! Yıllarca AT`a girmeye çalıştık. Çalmadığımız kapı, başvurmadığımız merci kalmadı. Giremedik! Ama körfez krizi ve savaşı çıkınca, gördüğünüz gibi AT geldi bize girdi. İnşallah sürüyle ortak çocuklarımız olacak, yıllarca Avrupa ile gerçekleştiremediğimiz kaynaşmayı, kucaklaşmayı bu vesileyle gerçekleştirmiş olacağız! Tüm bunlar savaşın nimetleridir. İtibarımız artıyor. Herkes bizi konuşuyor. Bize kredi verenler gün geçtikçe çoğalıyor. Baksanıza kocaman Amerika Başkanı bizim Cumhur başkanıyla telefon aracılığıyla görüşüyor. Hatta bir keresinde Cumhur başkanımız, Mehmet Ali Birand’a “Bush`la telefon aracılığıyla zaman zaman konuşuyorum, dediklerimi dikkate alıyor” dedi. “Onu ben yönlendiriyorum” demek istedi

Birand`ın şeytanlığı tuttu ve güldü. Tüm bu iyi gelişmelere rağmen akılsız solcular „Savaşa hayır” diyorlar. Kafasız bunlar, kafasız! Oysa savaş uygarlığın alametidir. İnsanlar ilkel dönemde yaşarken ufak tefek çatışmalar dışında birbirleriyle savaştırmazlardı. Ne zaman ki, uygarlığa geçildi, savaşlar baş gösterdi. Demek ki uygarlığın baş alameti savaştır. Maşallah, Allah eksik etmesin tarihimiz bu açıdan örneklerle doludur. Barbar bir toplumken savaşarak uygarlaştık. Ve Osmanlı devletini kurduk.

Yıkılmanın eşğine geldiğimizde Rum`u, Ermeni`yi, Kürt`ü savaşla hal ederek Cumhuriyeti kurduk. Bugün yine başımız dertte. Bizi ancak bir savaş kurtaracaktır. Tanrı kurbanların günahlarını bağışlasın! Biz ne zaman ki, „Yurtta barış, Cihanda barış” dedik, işte o zaman önemsizleştik. Artık çağ atlamanın, eski politikaları bir kenara fırlatmanın zamanı gelmiş, geçmiştir. Peşimizde Amerika ve on altı düvel varken, ilk hedefimiz Musul ve Kerkük, İleri! Allah, Allah Allah!.. 10 Şubat 1991

Bizim demokrasi

Bay Muhalif / Demokrasi hepimizin bildiği gibi, batı, yani gavur icadıdır. Ve aynı zamanda çok gereksiz bir lükstür. Daha ötesi, batılıların içimizi karıştırmak, başımızı derde sokmak için, icat ettikleri bol fitne- fesatlık içeren bir yönetim biçimidir. Biz koskoca Osmanlı İmparatorluğunu altı yüz yıl demokrasisiz yönettik. Ne oldu? Hangi sorunumuz hal edilmedi?

Saygıdeğer Muhalifler,

Muhalefet cephesi oluşuyor, sesimiz gürleşiyor, her gün saflarımıza yeni katılımlar oluyor.

Bu da önemimizi arttırıyor, karşıtlarımızı korkutuyor.

Yalnız şu „**demokrasi**” anlayışı konusunda sizinle hemfikir olmam gerekiyor.

Çünkü şu dünyada her kes demokrasi konusunda farklı farklı yorumlara, düşüncelere, tespitlere, teorilere ve pratiklere kendini kaptırıyor.

İyi bir muhalefet yapabilmemiz için sağlıklı bir demokrasi anlayışına sahip olmamız gerekiyor.

Demokrasi hepimizin bildiği gibi, batı, yani gavur icadıdır.

Ve aynı zamanda çok gereksiz bir lükstür.

Daha ötesi, batıların içimizi karıştırmak, başımızı derde sokmak için, icat ettikleri bol fitne- fesatlık içeren bir yönetim biçimidir.

Biz koskoca Osmanlı İmparatorluğunu altı yüz yıl demokrasisiz yönettik.

Ne oldu?

Hangi sorunumuz hal edilmedi?

Yüce padişahımız buyuruyordu, tebaa uyuyordu.

Her şey ne kadar da güzel gidiyordu!

Tabi ara sıra padişah buyruğuna karşı çıkanlar oluyordu.

Bunlar devletimize yakışır bir şekilde asılıyor veya kazığa çakılıyordu.

Asılmayanlar veya kazığa çakılmayanlar, asılanların ve kazığa çakılanların akıbetlerini gözleriyle görünce, Padişah buyruklarına tapıyor „**yaşasın padişah**” deyip kuzu kuzu uyuyordu.

İşte bu, bize özgü demokrasi anlayışı oluyordu.

Batıların demokrasi anlayışında zenginler için demokrasi, işçiler, köylüler, memurlar, kadınlar için demokratik haklar vardır.

Sosyalistlerin demokrasisinde; „**işçiler ve köylüler için demokrasi vardır,**” denilir.

Ben onları bilmem ama bizimkini bilirim.

Toplumumuz padişahlarını çok sevdiğinden, kendisi için gerekli olan demokrasiyi padişaha vermiş ve kendisini padişahın merhametine emanet etmiştir.

İşte batılılar bu durumu hazmedemedi.

Bizi çekemedi ve kendi demokrasilerini icat ettiler.

Ve uzaktan komandoyla içimizi karıştırmaya başladılar.

Bilmem Tanzimat Fermanıymış, Jön Türklermiş, anayasaymış, bilmem hangi ucubeymiş!

Milletimizin yabancısı olduğu bir çok belayı piyasaya sürmüşler.

Sonunda üç kıtada at oynatmış koskocaman İmparatorluğumuzu paramparça etmişler.

İyi ki rahmetli Atatürk imdadımıza yetişti.

Batılılara restini çekti:

“**Ulan**” dedi,

“**Size Osmanlı toprağının çoğunu vereceğim, ama şu misak - i- milli sınırları içinde demokrasinin zerresini uygulatmayacağım.**

Sağ olduğum müddetçe de, ülkeyi buyruklarla yöneteceğim.

Dediklerimi yapan, buyruklarımı uygulayan parti dışında herhangi bir partinin

kurulmasına müsaade etmeyeceğim.

Dernekmiş, sendikaymış, gösteriymiş, insan haklarıymış, hepsinin canına okuyacağım.

Hem böyle yapacağım, hem de dünyanın en büyük demokrati kesileceğim.

Ve bu demokratlığımı kitlelere anlatacak çok değerli aydınlar yetiştireceğim.”

Şefimizin bu iyiliği sürüyorken, batılılar rahat durmadılar.

Demokrasiye geçmemiz için habire bizi sıkıştırdılar.

Sonunda baktık dayanamayız, bir şeyler yapmamız gerekiyordu.

Düşündük, taşındık, generallere danıştık, uygun bir taktik bulduk.

Bu taktiğe göre; görünümde batılıların demokrasisini kabul edecek, ama esasta yine bildiğimizi okuyacaktık.

Bize göre, bize özgü bir demokrasi deneyimimiz zaten vardı.

Batılılardan demokrasi dersi almak, şanımıza yakışmazdı.

Demokrasi araçtır.

Amaç milletin mutluluğudur.

Osmanlı döneminde demokrasi, yalnız padişah içindi.

Ve milletimiz mutluydu.

Padişahımız istediğini asabiliyor, kesebiliyor, sürebiliyor, kazığa çakabiliyor ve hiç bir engel tanımıyordu.

Sonsuz, sınırsız bir özgürlüğe sahipti ulu hakanımız.

Rahmetli Atatürk ve İsmet Paşa dönemlerinde de devletimizin bürokrasisi, ordusu için sınırsız ve engelsiz bir demokrasi vardı.

Bu güzelim dönemi yaşıyorken, batılılar yine işçilere ve köylülere demokrasi tanımamızı istediler.

İşte biz, bunu kabul edemezdik!

Sözünü ettiğim taktiği bunun için benimsedik.

Ve hemen devlet talimatıyla partiler, dernekler, sendikalar kurduk.

Grev hakkı, toplu sözleşme hakkı, gösteri hakkı, seçim ve geçim hakkı ve insan hakları hakkını bağışladık.

Bunların hepsini devlet olarak, emir komuta zinciri ve Atatürk ilkeleri doğrultusunda işçilerimize, memurlarımıza, köylülerimize, işsizlerimize, öğrenci ve esnaflarımıza bağışladık.

Biz büyük devlet – millet geleneği olan bir milletiz.

Hakları vermez, lütuf ederiz.

En sağlam ve korumamız gereken geleneğimiz budur.

Tebaa, devlettin dediğini yaptığı müddetçe, lütuf mazhar olur.

„Her milletin kendisine göre bir demokrasi anlayışı vardır”

Bu sözü, Allah uzun ömür versin, Tanrının emriyle ölmesin, emekli Kenan paşa söylemişti.

Bizim demokrasi geleneğimiz böyledir.

Ve en iyi demokrasi, bizim demokrasidir.

Şunu size açıkça söyleyeyim; biz batılılar gibi keriz değiliz.

Batılılar, işçilerin memurların, köylülerin, berberlerin ve öğrencilerin direnişleri karşısında bir zamanlar geri adım atmışlar.

Onlara hak tanımışlar.

Bununla yetinmeyerek, vermek zorunda kaldıkları hakları yasal güvencelere bağlamışlar.

Bundan dolayı da oralarda ordu, darbe yapma özgürlüğüne bile sahip değildir. Bırakalım darbeyi, sendikaları kapatma özgürlüğü, grev yasaklama, sansür kanunu çıkarma, olağanüstü hal ilan etme, haberleşmeyi denetleme, ev arama, işkence yapma, „dur” emrine uymayana kurşun sıkma, savunma yapmayı engelleme özgürlüğü bile yoktur.

İşte batı demokrasisi böyle bir demokrasidir.

Şimdi elinizi vicdanınızın üzerine koyun ve söyleyin.

Bizde hangi özgürlük yok?

Ordumuz istediği zaman darbe yapmıyor mu?

Darbe yapanlara kimse bir şey diyor mu?

Millet olarak alkışlamıyor muyuz?

İstediği zaman sıkıyönetim, olağanüstü hal ilan edilmiyor mu?

Partilerimiz, dergilerimiz, sendikalarımız, parlamentomuz emirle açılıp emirle kapanmıyor mu?

Zenginlerimiz bir ayda köşeyi dönme özgürlüğüne sahip değiller mi?

Adam asma özgürlüğü alabildiğine geniş değil mi?

Allah için söyleyin ülkemizde hangi özgürlük yok?

Size bir örnek vereyim, Bizde bir General gece yarısı yatağından kalkar, darbe yaptığını açıklar, senatoyu, parlamentoyu, feshettiğini söyler. Partileri dernekleri, sendikaları, matbaaları dergileri kapatır ve bunun karşılığında millettten alkış alır.

Sonra bu General ülkenin lideri olur.

Her türlü özgürlüğü kendine tanır.

Bu başarısı karşısında milletimiz bu Generali oy birliğine yakın bir çoğunlukla Cumhur

reisi seçer.

Emekliye ayrıldığında, emekliye ayrılmadan aldığı maaşın bir kaç katını alır, devletimizin villalarında yaşar, dış seyahat harcamaları devletçe ödenir ve başımızın tacı olur.

Batıda hangi General böyle bir hakka sahiptir?

Size şunu kesinlikle söyleyebilirim ki, Fransa`da bir General gece yatağından kalktığı gibi devlet radyo ve televizyonlarından **“ben darbe yaptım, parlamentoyu fesih ettim, grevleri yasakladım, dışarı çıkma yasağı koydum”** derse, adamı yakalayıp hemen akıl hasta hanesine götürürler.

İşte bu, bizim demokrasimiz ile batı demokrasisi arasındaki farktır.

Aynı işleri yapan bir general, biz de Cumhurbaşkanı koltuğuna otururken, Batı da tımarhaneyi boylar.

Biz önlemleri önceden almışız, askerler dışında hiç bir sınıf ve tabakaya hak vermemişizdir.

Batılılar ise; bizim başardığımızı başaramamışlardır.

Bu genel örneği işçimizin, köylümüzün, memurumuzun bir bütün olarak milletimizin devletine ne kadar sadakatle bağlı olduğunu göstermek için verdim.

Bizim işçimizde, köylümüzde ve aydınımızda devlete karşı gelme geleneği yoktur.

Allah razı olsun. Hak istemek için hiçbir zaman zora baş vurmazlar.

Zaman zaman devlete değil, hükümete karşı gelirler, hoşnutsuzluklarını belirtirler.

Biz de de biraz izan vardır canım; veririz biraz lütuf, biraz milletin birliği ve bütünlüğü, biraz Çanakkale, biraz da vatan millet Sakarya deriz, bizi anlayışla karşılarlar.

Ama zaman zaman kanı bozuk, devlet ve millet düşmanları çıkar, işçilerimizi hak alma talepleri için kışkırtır, zaman zaman işçimizin bir kısmı bunlara kanar.

İşte o zaman asker millet olma geleneğimize dayanarak, bölükte bir kişi suç işlerse, bütün askerleri cezalandırma yöntemimizle, bütün topluma bağışladığımız hakları geri alırız ve hiç kimseden ses çıkmaz.

Niye ses çıksın ki kardeşim?

Sanki mücadele vererek mi hak aldılar ?

Değil mi kardeşim ?

Devlet büyüktür, mutlaka bir bildiği vardır.

Bir zamanlar verdi, şimdi de alıyor.

Tebaa, ne yapabilir?

Devlete karşı yapılabilecek bir şey yoktur.

Yeni bir emre kadar her şey durmalıdır.

Vatanperverliğin gereği budur.

Solcular eğer gerçekten devletimize, milletimize bağlıysa, bu dönemde faaliyetlerine son vermelidirler.

Ve Avrupa`ya gitmelidirler.

Orada kardeş sosyal demokratlarca terbiye edilmeyi kabul etmelidirler.

Gençlerimizi futbola, erotik filmlere, arabeske, festivallere ve fu huşa alıştırmalıdır.

İşçilerimizde sakın bir kafayla çalışmalılar.

Vatanın birliği ve bütünlüğü önemlidir.

Bunun dışında her şey geçicidir.

Vatanın birliği sağlandıktan sonra:

Rahat, hazır ol!

Demokrasiye uygun adımla geçiş yapılacak!

Geç!

Emir komutayla partiler kurulacak!

Kur!

Siyasi faaliyetlere başlanacak!

Başla!

Dergiler Çıkacak!

Çıksın!

Değerli muhalifler, gerçek demokratlar işçileri ve köylülerimizi kandırıp Mustafa Kemal'in yolundan çıkarmadıkça, bize özgü bu demokrasimiz ilelebet yaşayacaktır.

Bay Muhalif

03 Şubat 1991

Rahmetli bunları düşündü.

Ve sözünün eri oldu.

Milletimiz kurtarıcısını çok sevdiğinden bütün demokrasisini ona verdi.

Ve karşılığında merhamet diledi.

Rahmetli sağ olduğu müddetçe padişahlarımız gibi asarak, keserek sorunları çözdü.

Çok şükür her kes sus pus olduğundan fazlaca sorun çıkmadı.

Sonra İsmet Paşa geldi.

Şanına yakışır tek şef oldu.

Oda gikını çıkarınları, buyruğa uymayanları susturdu.

Çok da iyi etti!

Peki Kürtler de gaz maskesi isteseler, ne yapacağız?

Mümkün değil, vermeyiz! Bu fırsatı iyi değerlendireceğiz. Bizim akıllı çocuk, Adnan Kahveci bu konuda çok güzel ve ikna edici bir demeç verdi.

Dedi ki: „**Maskeler çok pahalı veremeyiz.**”

Aslında diplomatik bir üslupla verilen bir demeçtir bu. Doğrusu, „**Saddam füzelerinin menzilinde yaşayan insanlar ucuzdur, pahalı maskeler ucuz insanlar için gereksizdir .Yıllardır başımıza bela açanlara gaz maskesi vermek, akıllıca bir iş değildir. Biz İsrail gibi akılsız değiliz**” demek istemişti.

Sağ olsunlar var olsunlar, dediklerimizi aynen kabul ettiler.

Ve biz yapacaklarımızı yapmaya başladık.

Son günlerde İncirlik üssünü müttefikimiz ve hamimiz Amerikan güçlerinin kullanımına açtık.

O kadar mükemmel ki, kocaman kocaman uçaklar, dolu dolu bombalarını yüklüyorlar bir müddet sonra Irak`ın üzerine ustalıklı bırakıyorlar. Bombaların patlamasıyla birlikte renga renk ışıkların aydınlığında Araplar ve Kürtlerle birlikte diğer canlılar da ölüyorlar.

Bu bombalama işleri böyle sürüyor ve sürecek.

İnşallah Saddam da gazaba gelir, diğer parçalardaki Kürtleri bombalar.

Böyle karşılıklı bombalamalarla hem biz, hem Saddam, hem de diğer komşularımız şu Kürt belasından kurtulur.

Korktuğumuz için kurku ekiyoruz

Korku devletimizin yararınadır. Bunun için devletimiz bol bol korku üretiyor. Ve bu korkuyu aydınların yüreğine ekıyor. Ve aydınlar da halka korku satıyorlar. Korku alım satımıyla uğraşan aydınlar, düşünmekte zorluk çekiyorlar. Haksızlıklara karşı çıkmaktan ve korkudan korkuyorlar.

Bay Muhalif / Korktuğumuz için korku ekiyoruz

Değerli muhalifler,

Bu hafta sizlere çok ilginç ve sevindirici bir olayı anlatmak istiyorum.

Geçtiğimiz pazartesi günü Bingöl ilinde, askeri su deposunun bulunduğu mıntıkada, çocuklar top oynuyorlardı... Bu ara da nöbetçi bir askerimiz top oynayan çocuklardan sıraya geçmelerini istedi. Çocukların çoğu askerin emrine uyararak sıraya geçti.

Fakat biri emre uymadı ve, "**Ben sıraya geçmem!**" dedi.

12 yaşındaki bir çocuğun askerimizin ve emirlerine karşı gelmesi kabul edilemez bu durumdu.

Bunun için Mehmetçiğimiz tüfeğini Murat Ardıç isimli çocuğa yöneltti, gez göz arpacık derken çocuk cansız yere yuvarlandı.

Böylece devlete karşı gelmenin ne olduğunu çocuklar ve Bingöl halkı da öğrenmiş oldu.

Ne kadar sevindirici bir durum değil mi?

Çok sevindirici tabi çooook!

Sömürge ülkelerde böyle vakalar sık sık yaşanır.

Askerimizin canı sıkılmıştır.

Canı birisini vurmak istemiştir.

Nöbet yerini terk edip yaşlı birisini vurma yerine, hem nöbet yerini terk etmemiş, hem de 12 yaşında bir çocuğu vurmuştur.

Ve böylece günlük stresten de kurtulmuştur.

Haddi zatında askerin emrine karşı gelen bu çocuğu vurma işlemi anti- terör yasasına da uygundur!

Grup halinde oynayan çocuklar bir terör örgütünü oluşturacak sayıda oldukları gibi, silahsız oldukları halde silahlı askerimize karşı gelme cesaretini kendilerinde bulmuşlardır.

Buna karşı askerimiz tamamen yasalara uygun bir işlem yapmıştır.

Allah Bingöl'deki aydınlardan razı olsun.

Ne kadar iyi kalpli, ne kadar efendi, ne kadar sessiz, ne kadar vurdumduymazdırlar bu Bingöl'deki aydınlardır!

Bunların yerinde başka aydınlardaysa, bu olayı devletimizin aleyhine çokça kullanırlardı. Basın toplantıları yapar, resmi makamlara başvurur, olayı Meclis'e, uluslararası çeşitli kuruluşlara intikal ettirir, cenaze töreni yapar, bir daha böyle olayların olmaması için halk ayaklanması dahil, her türlü yönteme baş vururlardı.

Bingöl'deki aydınlardır akıllı adamlardır.

Biraz akıllıdırlar, biraz da devletimiz tarafından korkutulmuşlardır.

Korku devletimizin yararınadır. Bunun için devletimiz bol bol korku üretiyor.

Ve bu korkuyu aydınlardın yüreğine ekiyor.

Ve aydınlardın da halka korku satıyorlar.

Korku alım satımıyla uğraşan aydınlardın, düşünmekte zorluk çekiyorlar. Haksızlıklara karşı çıkmaktan ve korkudan korkuyorlar.

Aydınlardın bu haldeyken, öldürülen çocuğun ailesinin durumu daha iyidir.

Murat Ardıç öldürüldüğü gün Bingöl Valisi, Jandarma Komutanı. Belediye Başkanı ve diğer il ileri gelenleriyle bir toplantı yapar.

Toplantıda sorun konuşulur. Daha doğrusu çocuğun öldürülmesini nasıl hasıraltı edeceklerini, olayın nasıl kamuoyuna açıklanacağını, çocuğun ailesini nasıl ikna edeceklerini tartışıyorlar.

Toplantı sona erince öldürülen Murat Ardıç'ın amcası İbrahim Bey toplantının yapıldığı odaya girer Valinin karşısında el pençe durur, eğilip valimizin elini öpmek isterken;

“Vali Bey, devletimiz, hükümetimiz sağ olsun, Allah devletimize hükümetimize zeval vermesin!” der.

Valimiz bu adamın devlet severliği karşısında şaşırıp kalır. Adamı dışarı yollayınca; odada oturanlara :

“Bu herif kimdir?” diye sormaktan kendini alıkoyamaz.

“Ölen çocuğun amcası “ yanıtını alır.

Bu adamın tavrı devletimizin gerçekten ne kadar halkın ruhuna nüfuz ettiğini göstermektedir.

Halk devletimize karşı olsaydı, çocukları öldürüldüğün de devlet yetkililerinin yakasına yapışır.

Arabalarını taşlar, yaşamlarını cehenneme çevirirdi.

Bizim devletimiz korkutucu bir devlet olduğundan, devlet tarafından yeğeni öldürülen kişi, gelir devlet yetkilisine,

“Devletin, hükümetin başı sağ olsun!” der. Halkın durumu böyle olunca işlerimizi iyi yürür.

Tere yağından kıl çeker gibi.

Çocuğun öldürülmesinden dolayı dava bile açtırmadık.

Olaya kaza süsü verip kapattık.

Böyle olaylara alıştığımız zaten.

Nasıl olsa adam öldürmekle tavuk vurmak arasında pek bir fark yoktur burada.

Bingöl’de korku bey krallık yaptıkça, işlerimiz tıkırında olur.

Ama bazıları korku beyi öldürmek için fitne fesat peşindeler.

Amaçları bura insanların yüreklerine cesaret ekmektir.

Biz korku ekliyoruz, onlar cesaret!

Amansız bir yarış başlamıştır aramızda.

İki gün önce Genç mıntıkasında bir Jandarma Karakolumuzu daha bastılar,

yetkililerimizin yüreğine korku saldılar.

Buna karşı helikopter filolarımızı kaldırdık, dağ dağ gezdiriyor, köy köy korkutuyoruz.

Bin bir çeşit korku ekmeye devam ediyoruz.

Bizdeki korku çeşitleri, buğday çeşitlerinden daha fazladır.

Öldürme korkusu, yaralama korkusu, gözaltına alınma korkusu, işkence görme korkusu, tecavüze uğrama korkusu, işten atılma korkusu, deşifre olma korkusu, toplum dışı bırakılma korkusu, korku korkusu!....

Bu korku çeşitlerini ekmek için çocuk öldürüyoruz.

Köylüleri gözaltına alıyoruz.

İşkence yapıyoruz, Helikopter filoları kaldırıyoruz, operasyonlar yaptırıyoruz.

Doğrusunu söyleyeyim, devletimiz korktuğu için Bingöl de korku ekiyor ve korku
ektikçe daha çok korkuyor

Bingöl'de insanların bir kısmı dünyanın bütün korkularını sırtlayarak yaşıyorlar,
bir kısmı korkunun tüccarlığını yapıyorlar, korkuya karşı savaşanlar da var.

Sonuç olarak Bingöl'de cesaret ekenlerin mücadelesi her alanda sürüyor

Not: 26 Mayıs 1991 tarihinde İstanbul da " Yeni ülke" gazetesinde yayınlanmıştır.

Bay Muhelif 27 Nisan 1991 Tarihinden Bartın Cezaevinden tahliye oldu. Bir ay kadar İstanbul'da ve kendi köyünde yaşadı. Bu ara makalelerini yazmaya devam etti. Haziran 1991 tarihinde gizli yollarla Meriç Nehrini geçerek Atina'ya, oradan Belgrad üzeri Şam'a gitti. Bekaa vadisinde Abdullah Öcalan'la karşılaştı, yıllar sonra Öcalan'ı yazdı:

www.arsivakurdi.org

BEN KİMİM

BEN

Bay Muhalif / Sağ olanların hepsini cüceleştirdim. Yüce kuruma alınacak niteliklere sahip kimse yoktur zaten. Hepsi düşkün, bir kısmı kaçtı, emperyalizmin, bilmem kimin ajanı oldu. Onlardan bir kısmı Bulgar ajanı çıktı, bir kısmı intihar etti, bir kısmı bizim tarafımızdan şey edildi. Açıkça benim göğe çıkmamı, siz değerli yoldaşlarla ilişki kurmamı istemiyorlardı.

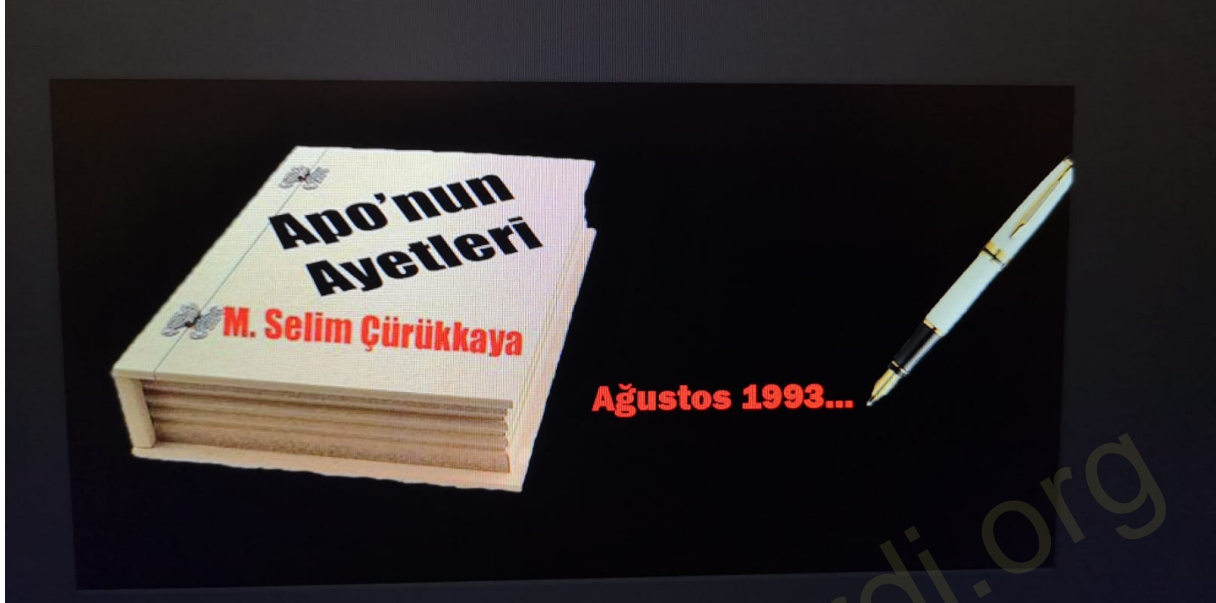
Belli ki, siz geri kalmışsınız. Zaten Hayri eskiden 'Biz temposuna ayak uyduramadık' demişti. Doğru bir sözdü. İlk başta üslubunuzu değiştirmelisiniz. Bana 'Abdullah Arkada diyorsunuz, bu PKK'nin üslubu değildir. 'Abdullah Arkadaş' demekle beni kendi seviyenize düşürüyorsunuz, önderlik deyin beni öne çıkarın. Önderlik demeyi öğreneceksiniz. Siz şehit düştükten sonra çok şey değişti; ben yoktan var ettim, ben ölüye can verdim, ben konuşmayı konuşturdum, ben görmeyene göz, duymayana kulak verdim. Ben iğne ucu kadar yerden dağ kadar olanak yarattım. Ben yüceldim, ben tek başıma bütün emperyalist devletlere karşı savaşıyorum. Kimse beni anlamış değildir.

Ben göklere çıktım. İşte bakın her birinizi dünyanın bir yerinden topladım, burada sizinle konuşuyorum.

Siz sağ iken benim böyle özelliklerim yoktu ki! Göğe çıkmayı bırakın, siz 12 Eylül darbesi öncesi Hilvan ve Siverek`te daha silahları patlatmadan, Ethem arkadaşla zorbela sınırı geçip kaçmıştım. Ama şimdi siz şehitlerle konuşup kararlar alıyorum. Bunları göreceksiniz! Bizim önderliğimiz öyle başkalarının önderliğine benzemez. Size biraz saygı duyduğum için bu kuruma aldım!

Sağ olan unsurlar, önderlik kurumunda yer alamazlar. Bu kurum, yüce bir kurumdur. Sağ olanların hepsini küçüştürdüm. Yüce kuruma alınacak niteliklere sahip kimse yoktur zaten. Hepsi düşkün, bir kısmı kaçtı, emperyalizmin, bilmem kimin ajanı oldu. Onlardan bir kısmı Bulgar ajanı çıktı, bir kısmı intihar etti, bir kısmı bizim tarafımızdan şey edildi. Açıkça benim göğe çıkmamı, siz değerli yoldaşlarla ilişki kurmamı istemiyorlardı. Oysa ben, göğe çıkarak İsa olmak istiyordum. Baktım normal yollardan olmuyor; göğe çıkmamı istemeyenleri, beni tanrı kabul etmeyenleri, bana tapmayanları öldürdüm, kaçırttım, kendi yöntemlerimi dayatarak intihara sürükledim, kalanlara da boyun eğdirdim! Zaten kalanlar pek bir işe yaramıyorlar, çok çok zavallıdırlar, bir çorbayı bile kurtaramıyorlar. Ha bire beni yüceltiyorlar. Aslında bundan müthiş zevk alıyorum, ama onlara: `Bırakın beni övmeyi kendiniz bir şeyler yapın, kendinizi biraz yüceltin. Benim görevim sizi yüceltmektir diyorum inanıyorlar.` Halbuki tam tersi; onların görevi beni yüceltmek, benim görevim onları alçaltmaktır. Ben yüceldikçe onlar alçalıyor, onlar alçaldıkça ben yüceliyorum. Onları müthiş aşağılıyorum: `Serseriler, şerefsizler, kuré kere, yani` eşeğin sıpaları` diyorum, bunları teori olarak onlara sunuyorum, müthiş seviniyorlar. Kendilerine söylediğim bu küfür ve hakaretleri topluca okuduktan sonra: `Biz önderliğin ayetlerinden müthiş güç aldık` diyolar. Ne yapayım kuldur bağışlayıcı davranıyorum. Yoksa diyeceğim ki; behey alçak oğlu alçaklar sizlere `eşek oğlu eşek` dedim.

Bunları okuyup neyinden güç aldınız? Büyük bağışlayıcı olduğum için kullarımı bağışlıyorum. Siz öldükten, dirilerin bir bölümünü şey ettikten, bir bölümünü intihara sürükledikten, bir bölümünü kaçırttıktan, kalanları okullandırdıktan sonra bana ayetler inmeye başladı.

BANA AYETLER İNMEYE BAŞLADI, GİDEREK TANRILAŞTIM

Bay Muhalif / Yaşar Kemal'in yazdıkları, benim ayetlerimin yanında hiçtir. Yaşar Kemal basit bir eşkiyayı anlatmış sadece, ben kişilikleri yıkarak yeniden yapıyorum. Evet, insanları yeniden yapıyorum; kelimenin tam anlamıyla yapıyorum. İnsanı yaratıyorum, bana hiç zor gelmiyor.

Her hafta bir kitap ayet söylüyorum. Vahiy katiplerim söylediğim sözleri harfi harfine yazıyorlar. Bu ayetlerden yüzlerce kitap çıktı. Her kitap bir devrim yarattı. Kullarım okuyorlar ama, anlamıyorlar. Anlıyorlar ama söylediklerimi yapamıyorlar. Şimdiye dek peygamberlerin sadece birer kitapları vardı. Gerçi kitapsız olanlar peygamberler de oldu. Ama, ben hepsini aştım. Şimdi bana tapan, benim peşimden koşan milyonlar var.

Müthiş edebiyat yapıyorum. Evet. Kişilik çözümlemesi, her kitabım bir roman gibidir. Yaşar Kemal'in yazdıkları, benim ayetlerimin yanında hiçtir.

Yaşar Kemal basit bir eşkiyayı anlatmış sadece, ben kişilikleri yıkarak yeniden yapıyorum. Evet, insanları yeniden yapıyorum; kelimenin tam anlamıyla yapıyorum. İnsanı yaratıyorum, bana hiç zor gelmiyor. Bu işi yapmak eskiden tanrılara aitti, şimdi ben yapıyorum. Eskiden tanrılar insanları nasıl yaratıyorlar diye çok merak ederdim. Meğer çok basit bir işmiş; yollarını yöntemlerini bileceksiniz. Benim alanıma gelenlere, bütün

gücüm ve otoritemle yükleniyorum: `Sen objektif olarak ajansın, sen Kemalizm'in kulusun, sen düzenin yarattığı bir tipsin, sen düşkünsün, sen gafilsin, sen aymazsın, senin yaşadığın gerçek senin gerçeğin değil, sen bu halinle bir hiçsin!` diyorum. Yeni gelenler kuzu kuzu beni dinlerler.

Kulum, aymazım, gafilim, düşkünüm, ajanım haline getirdiğim bir hiçleşmiş, benden söz hakkı alarak şöyle konuşur: `Önderliğin dediği gibi; gerçekten biz düşkünleştirilmiş, hiçleştirilmiş, objektif olarak ajanlaştırılmışız. Niye bizden iyi militan, iyi önder çıkmıyor? Niye önderlik hepimizden fazla iş yapıyor? Hem stratejik önderliği hem taktik önderliği tek başına yürütüyor. Her gün hepimizle ilgileniyor, biz günde kaç kişi ile ilgileniyoruz, kaç kişi kazanıyoruz? Bir kere kendimizle önderlik arasındaki mesafeye bakalım; önderlik Ağrı Dağının zirvesinde, biz henüz dağın eteğinde bile değiliz.`

Kullarıma çok çok söz hakkı veriyorum ama, konuşamıyorlar. Birkaç kelimeyi bir araya Getiremiyorlar, çok zavallı, çok düşkünler. Hep ben konuşurum, onlar dinlerler. Bir Alman bayan gazeteci buraya geldi `Bu dünyada senden çok monolog yapan kişi yoktur` dedi.

Ne yapayım karşımda konuşacak adam yok, bizim toplum böyle dilsizleştirilmiştir dedim.

Oysa bayan bilmiyordu ki; ben konuşan, düşünen herkesi susturmuştum, susturmam gerekiyordu. Çünkü tanrı buyurur, kul dinler ve `Amin` der. Benim kulum olan ancak benim söylediklerimi tekrarlar. Birde beni, benim kullandığım kelimelerle över. Bunun dışında düşünce üretmek, düşünüleni dile getirmek münafıklıktır. Zaten ben, kullarımın beyinlerini düşünce üretecek biçimde değil, benim ürettiğim düşünceleri tekrarlayacak biçimde ayarlamışım. Bunun için düşündüler mi, aynı şeyleri düşünürler, yazdılar mı aynı şeyleri yazarlar, konuştular mı aynı şeyleri konuşurlar. Bu çok iyi bir yöntemdir, tek tip insan böyle yaratılır işte. Yaratmaya çalıştığım toplumun prototipi, farklı düşünceler üretilmeyince; sorunlar, çelişkiler, çatışmalar çıkmaz. Bana karşı muhalefet gelişmez. Ben söylerim onlar tekrarlarlar. işte bu kolektif düşünce oluyor. Daha açıkçasını söylersem; düşünceyi ben tek başıma üretiyorum. Ama kullarım hep birlikte

düşüncelerimi tekrarlayınca kolektif oluyor. Böyle daha iyi! İşler yürüyor mu, yürümüyor mu? Ben ona bakarım. Zaten kulun düşünce üretmesine gerek yoktur. Tanrının sözleri karşısında kulun düşüncesi mi olur?

Ben kurallarımı koymuşum, söylediklerimi benim kullandığım kelimelerle tekrarlamayan kişi; PKK üslubuna aykırıdır, münafıktır ve parti çizgisinde değildir demişim. Akademideki derslerde bazı kullarım söz hakkı alıp konuşabilir, nitekim konuşuyorlar da, benim kendilerine anlattıklarımı tekrar bana anlatıyorlar. Ben, onlara bu tekrarlama özgürlüğünü, geliştirsinler, konuşsunlar diye tanıdım. Ama ben derste iken fazla konuşmalarına gerek yoktur. Çünkü benim onlara anlattıklarımı tekrar bana anlatacaklar. Tereciye tere satmaya gerek var mı? Yoktur herhalde. Tanrılaşmanın ilk basamağı şudur: Kulların düşünce üretmelerini engellemek, kendilerine buyrulana tekrarlatıp yürütmek. Böyle kullar yarattınız mı tanrılığın ilk basamağına adınızı atmışsınız demektir.

BEN MONOLOG YAPIYORUM

Bay Muhalif / Benim kendimi ve üslubumu konuşurmam erdem, başkalarının konuşurması suçtur. Bu parti kuralıdır.

Bunun için ben monolog yapıyorum, aşağılıyorum, düşürüyorum, bastırıyorum, düşünce

üretmelerini engelledikten sonra beni tekrarlayan bir duruma düşürüp kullaştırıyorum. Tabi kendilerini sağa sola atanları uygulamaya alıyorum.

Bizim dilimizde uygulama, cezaevi demektir. Orada diyorum ki; kişiliğini çöz, sen partiye, önderliğe karşısın, bu halinle objektif, sübjektif pek fark etmez ajansın. Kişi uygulamada uzun süre kalıp düşünüyor; sonra rapor yazdırıyorum. Yazdıkları raporları okuyorum, müthiş! Adam kendisini bir aşağılamış, okusanız inanmazsınız; dedesinin Osmanlılarla iş birliği yaptığını, işbirlikçiliğin ailede bir gelenek haline geldiğini, Kendisinin de böyle bir aile ortamında büyüdüğünü, Kemalist okullarda okuyup düşkünleştiğini, aşiretinden ve ailesinden feodal kültür aldığını, bu kültür komplocu Kemalist kültürle birleşince çok ucube bir kişiliğin ortaya çıktığını, bu kişiliğin objektif olarak ajan bir kişilik olduğunu, akademi ortamına gelince bunu anladığını, bilhassa parti önderliğinin ayetlerini dinleyince gerçekleri gördüğünü, önderliğin yüceliğini kavradığını, bundan sonra başta parti önderliğine, dağ ve zindan direnişçilerine düzeleceğine dair söz veriyor. Ben bunları yeterli bulmuyorum tabi. Adam düşünce üretmeye kalkıyor.

Bu korkunç bir şey, kendisi bile ne yaptığının bilincinde değil. Böyle bir tavır içine girmekle kendisini benim seviyeme çıkarıyor. Veya beni kendi seviyesine düşürüyor. Pek fark etmez, ikisi aynı şey. Ama bu büyük bir suç! Bunun için mahkeme kurun, yargılayın diye ayet indiriyorum kullarıma. Savcı hemen bir iddianame hazırlıyor. Tabi bizim iddianamelerimiz PKK üslubu ile, yani benim üslubumla hazırlanır. İddianamenin yazım işi bitince; akademinin bütün öğrencileri akademi salonunda toplanır, mahkeme heyeti kendisi için hazırlanan bölümde yerini alır. Alçak, huzura çağrılır ve savcı iddianamesini okumaya başlar. İddianamelerimizin çoğu birbirilerinin benzeridir; üslupları aynıdır, kişilerin işlediği suçlar da; benim düşüncelerimin dışında düşünce üretmek, ayetlerimi olduğu gibi tekrarlamamak, ayetlerimi tartışma konusu yapmak, beni bir insan gibi görmek, üsluplarını konuşurmaktır. Tabi bunlar büyük suçlardır. Ayetlerimi olduğu gibi tekrarlamayıp uygulamayan kişi, kesinlikle düşmanın dediklerini dinleyen ve parti içinde uygulayan kişidir. Objektif veya sübjektif fazla önemli değildir.

Benim kullandığım terimleri kullanmayan, beni tekrarlamayan kişi, kendini, üslubunu konuşuran kişidir. Kendini parti içinde konuşurmak suçtur. Çünkü parti içinde sadece ben kendimi konuştururum. Benim kendimi ve üslubumu konuşurmam erdem, başkalarının konuşurması suçtur. Bu parti kuralıdır. Boşuna mı bu kuralı

koydum? Benim dışımda kendi üslubuyla konuşan kişi; ya önderliğe göz dikmiş ya da iflah olmaz ikinci tip önderliktir. Bununda sonu ya Kemalizm'in, ya da bilmem emperyalizmin ajanlığıdır. Önderliğin üslubu varken; başka burjuva, düşman üsluplara yer yoktur. Öyle değil mi?

BENİM ÜSLUBUM

Bay Muhalif / Yeryüzünde hangi önderlik benim uyguladığım demokrasiyi uygulamıştır? Bana diktatör diyorlar. Ben mi diktatörüm? Bana bu iftirayı atanlar Amerika'nın, bilmem İsveç'in ajanlarıdır.

Önderliğin üslubu nettir, açıktır sonuç alıcıdır.

İddianameyi hazırlayan savcı bütün bunları bilir. İddianamesine: `Bu unsur, partimizin üslubunu bozacak, parti önderliğinin yüce çizgisini boşa çıkaracak özelliklere sahiptir.

Kemalizm'in, faşizmin bütün özelliklerini kendi bünyesinde muhafaza eden bu alçak, özel savaşın bir piyonu olarak buraya gönderilmiştir. Yaptıklarının bilincinde bile olmayan bu zavallı, kendi yoz üslubunu parti ortamımıza dayatarak, bu yoz üslupla partiyi bozmak, gerilla savaşını durdurmak, çizgiyi boşa çıkartmak istemiştir. Tüm bu suçlarından dolayı soruşturma komisyonu adına idamını istiyorum, `sözleriyle başlar ve bitirir. `Bizdeki mahkemeler burjuva mahkemeleri gibi değil, eğitim içindir. Daha doğrusu kulluğu kişiye kabul ettirmek içindir.

Kulluğu kabul etmeyen kişi zaten ajandır, gereği yapılır. Kimse mahkemelerimizde dayattıklarına kolay kolay karşı çıkamaz. Savcı iddianamesini okuyup bitirdikten sonra, mahkeme salonunda izleyici ve aynı zamanda jüri görevi gören kullarıma söz hakkı veririm. Benim çizgim, üslubum ve görüşlerim dışında hiçbir düşünce ve görüşe özgürlük tanımam.

Çünkü benim çizgim, benim üslubum, benim görüşlerim dışında her şey yanlıştır. Ben niye yanlışıklara, sapıklıklara, ajanlara özgürlük tanıyayım ki? Benim okullarımda bütün bunları bilir. Dolayısıyla mahkeme heyetinin söz hakkı verdiği kul, söyle konuşur: `Önderliğin bütün çabalarına, bütün ayetlerine rağmen bu unsur, kendi bildiklerini okumaya devam etmiş, kaldığı takımında boş tartışmalar yapmış, hatta roman okumuş ama önderliğin ayetlerine önem vermemiştir. Bundan da belli oluyor ki bu unsur, Kemalizm'in piyonudur. Savcının istemine değil, görüşlerine katılıyorum. Bu unsurun altı ay çalışma kampına gönderilmesini istiyorum, der. Söz hakkı alan başka bir kul: `Bu unsur çok tehlikelidir!

Bizim takımında kalıyor, konuşmaları bizim üsluba benzemiyor, parti önderliğinin kullandığı kelimeleri değil, edebi, felsefi kelimeleri kullanıyor, burjuva üslubunu konuşturuyor bunun için soruşturmasının derinleştirilmesini istiyorum, `der.

Beni temsil eden yüce bağımsızlık mahkemesi bu üç öneriyi oylamaya sunar. Düşüne biliyor musunuz? 400 veya 500 kişi; bunlar jüriyi oluşturanlar. Asıl kararı bunlar verecek.

Yeryüzünde hangi önderlik benim uyguladığım demokrasiyi uygulamıştır? Bana diktatör diyorlar. Ben mi diktatörüm? Bana bu iftirayı atanlar Amerika'nın, bilmem İsveç'in ajanlarıdır. Demokrasiyi kim yaratıyor? Konuşmayan bir halkı ben konuşturdum. Halk meydanlara, sokaklara dökülüyor, halk benim adım, benim resimlerimi taşıyor. Bu demokrasi değil mi?

BEN DEMOKRATTIM

Bay Muhalif / Yani ben kendimi tanrılaştırıyorum. Ben gerçeği yapıyorum ve gerçeği söylüyorum. Neyse bu konuyu sonra konuşuruz. Bizim jüriyi anlatıyordum. Jüri bu alçağı oy çokluğuyla idam cezasına çarptırır.

Amerikalı, İsveçli mi demokrat? Kenan Evren`e, özel savaşın özel uygulamalarına destek olan, onlar değil mi? Hani nerede kaldı demokratlık?

Bakın, ben demokrasiyi pratikte uyguluyorum; yargıladığım alçağa 500 kişilik heyeti veriyorum. Evet bir nevi jüri heyeti bunlar, kararı bunlar verir, mahkeme heyeti onaylar. Hukuk, kanun, yasa benim çizgidir. Onaylanan ceza bana gelir. Artık onaylanır mı, onaylanmaz mı, orası önderliğin bileceği iş. Eskiden buna `Allah`ın bileceği iş` derlerdi. Ben Allah`ı yer yüzüne indirdim. Kötü mü yaptım yani? Anam Allah`ın verdiği canı ancak Allah alır.` derdi. Ben anamı mı dinleyeceğim? Canı kim verirse versin, ben alırım. Benim de kendime göre kurallarım kaidelerim vardır. Ben de insan yaratıyorum. Bakın en değme komutanlarımız Cemil Bayık bile bir gazeteci ile yaptığı röportajda; beni Başkan

Apo yarattı demişti. Öyleyse onun canını niye almayayım? Bu yetki benimle tanrının ortak özelliğidir.

Yani ben kendimi tanrılaştırıyorum. Ben gerçeği yapıyorum ve gerçeği söylüyorum. Neyse bu konuyu sonra konuşuruz. Bizim jüriyi anlatıyordum. Jüri bu alçağı oy çokluğuyla idam cezasına çarptırır. Zaten ileri sürülen üç seçenek vardır; soruşturmanın derinleştirilmesi, çalışma kampına gönderme ve idam. Yargılanan alçak, çizgim karşısında yargılama süreci başlamadan zaten suçlu durumundadır. Bu kesin karardır; yani yargılayanın haklı, yargılananın suçlu olduğu gerçeği jürinin kararından önce ortadadır.

Ve bizde kişi kendini mahkeme karşısında savunamaz. Savunma hakkı, burjuva mahkemelerinde vardır. Bizim mahkemelerimiz halk mahkemeleridir; bunlar beni temsil eden yüce, bağımsız mahkemelerdir. Koskoca halkı temsil eden, yani parti önderliğini temsil eden halk mahkemelerinde birinin kendini savunmasına izin verilir mi? Hayır! Ben o kadar alçalmadım. Siz değerli şehitlerin anılarına leke sürmem. Tabi göstermelik olarak suçlu veya alçak duruma düşenlere söz hakkı veriyoruz. Ama, bugüne kadar yargıladığım her unsur, istisnasız şu sözleri söylemiştir: `Başka bir diyeceğim yoktur, başta parti önderliğine, dağ ve zindan direnişçilerine, düzeleceğime dair söz veriyorum.`

Şimdi bu unsurlara ben mi böyle söyleyin dedim? Hayır. Ama, binlerce kişinin yargı dosyalarına bakıyorum aynı sözler.

Ve hepsi beni övüyor. Demek ki, bu önderliğin bir üslubudur. Aslında her zaman söylüyorum; bırakın beni övmeyi, bir şeyler becerin, biraz halk sizi övsün, ama yapamıyorlar, beceremiyorlar, çok zavallılar.

Mahkemelerimizin amacı; kişileri benim doğru yoluma getirmektir. Öldürmenin amacı da budur, sonra hapse koymanın amacı da budur; işkencenin, bilmem neyin amacı da budur.

Nitekim yola geliyorlar, söylediklerimi kayıtsız şartsız onaylıyorlar. Düşündüğüm gibi düşünüyor, kullandığım kelimeleri tekrarlıyorlar. Kendileri düşünmekten düşünce üretmekten vaz geçip, benim onlara hazır olarak sunduğum düşünceleri savunuyorlar. Hepsi birbirinin benzeridir. Enselerine vur, ekmeklerini ellerinden al. Çok zavallılar, Türk ordusu karşısında kurbanlık koyundurlar. Koyun oldukları için düşünce üretemiyorlar ya.

Her zaman söylüyorum: `Siz kurbanlık koyunsunuz` diyorum. `Evet Başkanım.` diyorlar. Çok güçsüzler, çünkü güçlerini ben aldım. Hiç konuşamıyorlar, çünkü hep ben konuşurum. Çok alçaktırlar, çünkü ben çok yüceyim. Hiç düşünemiyorlar, çünkü sadece

ben düşünürüm. Hiç yaratıcı değiller, çünkü yaratıcı benim. Hiç birisi teori yapamıyor, çünkü teoriyi ben yaparım. İki kelimeyi bile bir araya getiremiyorlar, en değme komutanlarımız bile benim karşımda `önderlik doğru söylüyor, doğrudur. Evet başkanım, öyledir başkanım, tamam başkanımın' ötesinde söz söylemiyor. Şimdi ben mi konuşmayın diyorum?

Hayır! Ben susturan değil, konuşuran adamım. Milyonları konuşuran kimdir? Böyle deyince eşek oğlu eşekler hemen demokrasiğime inanıyorlar. Oysa işin gerçeği böyle değil; önderlik çizgisine çektiklerim, yani tahakküm altına alarak kullandıklarım düşünemiyor, sadece benim ayetlerimi tekrarlıyorlar. Bunun dışında düşünce üretmiyor, söz söyleyemiyorlar.

Adamlarımı bu duruma getirmişim. Tabi düşüncelerimin partinin düşünceleri olduğunu kabul ettirmişim. Ayetlerim, partinin görüşleri demektir. Kullar, partinin görüşlerini bir kenara bırakıp kendi düşüncelerini söyleyemezler. Partinin görüşleri, benim görüşlerimdir.

Ama ben bunların kolektif olduklarını onlara kabul ettirmişim. Nasıl kabul ettirmişim? Herkese; doğru düşünceler benim düşüncelerimdir, sizinkiler Kemalizm'in bilmem düzenin, faşizmin düşünceleridir demişim. Herkes kendi düşüncelerini terk etmiş, düşüncelileştirdikten sonra, benim düşüncelerimi tekrarlamaya başlamıştır.

BEN STRATEJİK ÖNDERLİĞİM

Bay Muhafif / Böylece çizgiye çektiklerimi tek tip, tek ses haline getiriyorum. Sonra bunlar aracılığıyla halka ve aydınlara yöneliyorum. Tek bir ses olmalıdır, önderliğin sesi, tek doğru düşünce vardır, önderliğin üslubu.

Böyle olunca, ben stratejik önderliğe yücelmişim, kullarım taktik önderliğe düşmüşler. Yani bu demektir ki ; ben düşünür söylerim, kullarım hiç düşünmeden söylediklerimi yaparlar. Asıl kolektivizm budur. Başka partilerde olsa, çok sayıda insan bir araya gelir, değişik düşünceler, görüşler, öneriler sunulur, tartışılıp, konuşulur neticede ortak düşünceler veya ortak kararlar çıkarılır. Ama bizde bu olmaz. Bizde herkes benim gibi düşünür veya benim düşündüğümü düşünür. Beyin öyle şekillenmişse ben ne yapayım? Yine en iyi kolektivizm bizde var; ben söylerim onlar yaparlar. Bundan iyi kolektivizm mi olur? Kullarımın işi tamamdır, istediğim hale getirmişim. Ama halk ve aydınlar henüz bu çizgiye çekilememiştir. Bunun için halk konuşuyor, görüşlerini çok değişik üsluplarla dile

getiriyor. Ama ben onu susturmasını bilirim. Benim üslubum dışında konuşmanın ne demek olduğunu gösteririm, siz az sabır edin. Ben halkı yaratayım da, halk benim üslubumla konuşmasın! Böyle olur mu? Feodallerin, bilmem küçük burjuvaların, emperyalistlerin üslubuyla konuşsun. Bu olmaz. Benim adamlarım yapamıyorlar. Halbuki ben olsam; karşıma çıkan adam ya benim gibi düşünür, konuşur ya da yerin altına girer. Bizim temsil ettiğimiz önderlik budur. Ben tek tip insan yaratmayı hedeflemişim.

Yaratacağım toplumda herkes aynı şeyleri düşünecek, aynı şeyleri konuşacak. Yarının toplumunu bugünden yaratıyorum. Bugün kendi çizgime çektiklerim, benim

söylediklerimi tekrarlıyorlar. Kendileri düşünce üretmiyor, sadece benim
söylediklerimi

yapıyorlar. Adamlarıma söylemişim; herkes üslubunu düzeltecek, kendi üslubunu
konuşturmayacak, benim üslubuma uyacaktır. Bu önderliğin emir ve talimatıdır. Talimat
tartışılmaz, uygulanır.

Böylece çizgiye çektiklerimi tek tip, tek ses haline getiriyorum. Sonra bunlar aracılığıyla
halka ve aydınlara yöneliyorum. Tek bir ses olmalıdır, önderliğin sesi, tek doğru düşünce
vardır, önderliğin üslubu. Bu söylediklerim bütün ayetlerimde mevcuttur ve kullarım,
halka kabul ettirmek için çabalıyorlar. Ama, beceremiyorlar. İnanmıyorlar mı, inanır gibi
görünüp beni kandırıyorlar mı, henüz tam olarak anlamış değilim. İnanmış gibi
görünüyorlar ama, uygulamaya gelince münafıklık yapıyorlar. Yüzde doksan dokuzu
münafıktır. Sözde kabul etmiş görünüyor, pratikte ret ediyorlar. Zayıf, korkak
kişiliklerinden kaynaklanıyor. Halbuki karşıma dikilip: `Ulu önderimiz herkesin sizin
düşündüğünüzü düşünmesi demek, kimsenin bir şey düşünmemesi demektir, herkesin
sizin gibi konuşması demek, kimsenin bir şey konuşmaması demektir. Stalin böyle yaptı.
Rusya'nın haline bak. Çavuşesku böyle yaptı, git Romanya'yı gör,` demeliydi. Kendilerine
güvenen varsa söylesinler. Ben onlara diyorum ki; benimle savaşan açıkça silahlanarak
savaşsın. Yok ben kendi üslubumu konuştururum, kendimi yere atarım, işleri aksatırım,
çizgiyi boşa çıkarırım diyecek olan çıkarsa, önderlik bunları yutmaz. Denilenlere
harfiyen uyulacaktı

TEK SESLİ TOPLUM

Bay Muhafif / Sağa diyorum sağa, sola diyorum sola gidiyorlar. Kötü mü yapıyorum yani? Kolektivizm işte! Kullaştırdıklarım, ayetlerimi okuduklarında kendilerinden geçiyorlar.

Tek sesli toplum, kullaştırılmış, köleden aşağıya düşürülmüş insanlardan oluşur. Ben bunları biliyorum. Böyle bir toplumu yönetmek kolaydır. Sürü, sürü işte! Önce koyun tipler yaratıyorum, bu tipleri bir araya getiriyorum, bir sürü oluyorlar. Ve ben bastonumu elime alarak öne geçiyorum.

Eskiden çobanlar değnek taşırdı, ben baston taşıyorum, ben önde sürüm peşimdedir. Sağa diyorum sağa, sola diyorum sola gidiyorlar. Kötü mü yapıyorum yani? Kolektivizm işte! Kullaştırdıklarım, ayetlerimi okuduklarında kendilerinden geçiyorlar.

Kendi kendime yahu insan koyunlaşır, öküz'leşir, eşekleşir de bu kadar olmaz diyorum. Çünkü adamlarıma resmen küfür ediyorum, çok seviniyorlar.

Eskiden M. Celal Bucak Siverek'te birisine `Köpek` dediğinde, adam sevinir, gördüğü herkese `ağa bugün bana köpek dedi,` derdi. Bizimkiler de aynen bu adam gibiler. Demek ki, bu bir kültür sorunudur. Bizim akademide 32 yaşlarında İsmail adlı güneyli bir Kürt vardı. Bizim kamera işlerine bakardı. Her gün ona eşek oğlu eşek derdim, o sevinirdi. Bizim kullara siz kuré kere siniz diyorum, bunun teorisini yapıyorum, nasıl kuré keré olduklarını ispatlıyorum, anlattıklarımı ders olarak işliyorlar. Bu önderlik üslubudur. Sadece önderlik kullarına küfür edebilir. Ağanın köylülerine ettiği gibi. Onlara şerefsiz, haysiyetsiz, eşek oğlu eşek diyebilir. Benim ayetlerimin yüzde sekseni böyledir.

Kullarımı aşağılamakla ilgilidir. Ama benim bir kulum, başka bir kula karşı bu tür küfürleri söyleyemez, söylerse yargılanır. Bir köylü, başka bir köylüye eşek oğlu eşek derse, kavga çıkar. Ağa bir köylüye eşek oğlu eşek derse köylü sevinir. Birincisi; arkadaşına hakaret etmiş olur. Bir devrimci başka bir devrimciye eşek oğlu eşek der mi? Demez. Bu partimizin üslubuna aykırıdır. İkincisi; benim bir kulum, kendisi gibi kul olan başka birisine küfür ederse, küfür edeni kendini kul olarak görmüyor olarak değerlendiririm. Ve aynı zamanda önderliğe göz dikmiş biri olarak görürüm. Küfür etmek, aşağılamak sadece bana ait bir haktır.

Kullarımın üslubunda böyle küfürlü kelimeler bulamazsınız. Bazı kendini bilmezlerin, ayetlerimdeki küfürleri okuduklarında, yüzlerini ekşittiklerini duydum, yakalayıp yargıladım, kullaştırdıklarım bunların üzerine hücum ettiler, bıraksaydım birini öldüreceklerdi, engelledim. Şimdi ben anlattığım gibi olmazsam, bizim yürüttüğümüz savaş başarıya ulaşır mı? Ben olmasaydım, kullarım bir gün bile düşman karşısında savaşamazlardı. Onlara eğitimi ben veriyorum, silahlarını, mermilerini ben temin ediyorum, dağa ben ulaştırıyorum. Gidip orada benim yarattığım olanaklar üzerinde oturuyorlar. Behey alçaklar! Size gidin de, böyle mi yapın diyorum?

KİMSE BENİ ANLAMAMALI

Bay Muhalif / Sırrımın açığa çıkmaması için her şey yaparım. Beni anlayanlar, kesinlikle ölmelidir. Beni anladıktan sonra kaçıp kurtulanlar vardır; ama bu sorunu öylesine işlemişim ki, kendimi daha anlaşılmaz kılmışım.

Beni anlamıyorlar. Bir yandan da beni anlamamaları çok iyi. Anlaşılmamak hoşuma gidiyor. Bunu sizin dışınızda kimseye söylemiyorum. Siz ölüsünüz, kimseye anlatmazsınız diye söylüyorum. Kullarımın beni anladıkları gün işi bitmiştir. Beni anlamadıkları müddetçe saltanatımı sürdürürüm. Zaten tanrılar, insanlar tarafından anlaşılmadıkları için tanrılaştırıldı, anlaşıldıkları an tanrılıkları son bulur. Benim durumumda böyledir. Bu yüzden, beni anlamamaları için her türlü entrikayı çeviriyorum. Ama buna rağmen beni anlayanlar çıkıyor. Ben beni anladıklarını anladığımda, daha onlar bir şey yapmadan harekete geçiyorum. Hiçbir insanın kabul etmeyeceği yöntemlerimi onlara dayatıyorum. Bu durum karşısında ya kaçıyorlar ya intihar ediyorlar ya da bizim tarafımızdan öldürülüyorlar. Benim sırrım anlaşılmalıdır, sırrımı çok iyi korumalıyım.

Sırrımın açığa çıkmaması için her şey yaparım. Beni anlayanlar, kesinlikle ölmelidir. Beni anladıktan sonra kaçıp kurtulanlar vardır; ama bu sorunu öylesine işlemişim ki, kendimi daha anlaşılmaz kılmışım. Örneğin birisinin beni anladığını anladım veya beni anlayacak özelliklere sahip birisi olarak gördüm ki, bunları benim tespit etmek zor bir iş değildir. Özellikleri şunlardır: Beni bir Tanrı gibi görmezler, bir yoldaşları görürler. Benim sözlerimi ayet olarak kabul etmezler, bir arkadaşın görüşleri, sözleri olarak kabul ederler. Kürtlerin benim tarafımdan yaratıldığını kabul etmezler, Kürtlerin yeniden yaratılmasında mücadele veren herkesin payının olduğunu söylerler. Her şeyin benimle

başladığını, benimle biteceğine inanmazlar, objektif koşullar ve halkın tükenmez gücünden söz ederler. Düşünce üretme yetenekleri vardır, beyinleri benim söylediklerimi tekrarlanmaya göre şekillenmemiştir. Her birisinin kendisine göre bir anlatım tarzı vardır. Yani bu tipler kul değil, kulluğu zor kabul ederler. Kendilerini tanrı yerine koymazlar, üstelik koyanlara karşı çıkarlar. Açıkça karşı çıkmazlarsa bile bundan rahatsız olduklarını belli ederler. Eski örgüt anlayışını dayatırlar, partide ısrar ederler, merkez komitesi, bölge komiteleri, yerel komiteler, hücrelerden söz ederler. Kararların demokratik alınması, benimde dahil herkesin ortak kararlara uyması gerekir derler.

Tabi söyledikleri çok saçma, biz o anlayışları çoktan aştık. Bürokratik partilere gerek yoktur. Onların sonunun nerelere vardığını gördük. Merkez komitesine ne gerek var? Aslında bizim öyle bir şeyimiz vardı; biz ona taktik önderlik diyorduk. Fakat yapamıyorlar onu da ben yürütüyorum. Daha iyi oluyor, kararları aniden alıyorum. Daha çabuk, daha hızlı oluyor. Merkez komitesini topla, herkes düşüncelerini söylesin, tartışmalar olsun, alt komitelere danışılın böyle çok zaman gider, bir sürü boş tartışma olur. Üstelik kullar düşünce üretmeğe başlar ve kul olmaktan çıkarlar. Bu durum tanrılığımı ortadan kaldırır, hem de boşuna zaman harcanır. Oysa bizim kaybedecek zamanımız yoktur. Bunun ötesinde ben stratejik önderliğim, siz şehitleri de bu kuruma aldım. Tek başıma kararlar vermiyorum değil mi? Bu stratejik önderlikte benim buluşum, Marksizm'e katkımdır dedim, herkese yutturdum. Sizi içine aldım ki, bana karşı gelenler, size de karşı gelsinler ki, kullarım daha fazla bana sarılsın. Şimdi her yerde stratejik önderlik üzerine dersler veriliyor. İşlenen bütün günahlar taktik önderliğin, bütün sevaplar stratejik önderliğin oluyor. Stratejik önderlik hata yapmaz. Başarısızlık kelimesi onun için geçerli değildir. Gerçekten benim dediklerim yapabilseydi devrimi çoktan yapmıştım.

Büyük şehirleri ele geçirin dedim, başaramadılar. Botan ve Behdinan`da savaş hükümeti kurun dedim, kuramadılar. İstanbul`a, Ankara`ya girin altını üstüne getirin dedim, giremediler. Ben ne yapayım? Kabahat bende mi? Hayır. Kendileri söylüyorlar: `Biz stratejik önderliğin dediğini yapsaydık, bu durumda olmazdık` Özeleştirilerinde bunu vurguluyorlar. Ben kendimi böyle anlaşılmaz kılıyorum. Büyük ve başarılmaz hedefleri önlerine koyuyorum, nasıl olsa söylemek kolay, onlar başarmayınca suçlayarak bindiriyorum. Onlar aşağılandıkça, ben yüceliyorum. Ama bazıları bunu anlıyor. Anlasın, sorun değil!

Konuya tekrar dönüyorum; beni anlayanları veya beni anlayacak özelliklere sahip olanları hedefleyerek: 'Bunlar tasfiyecidir, partiyi tasfiye etmek istiyorlar, silahlı mücadeleye karşıdırlar, partiyi reformist bir çizgiye çekmek istiyorlar, yaşam tarzları ve üslupları partiye aykırıdır, bu halleriyle objektif olarak ajandırlar,' diyorum. Her şeyden habersiz kullarımı yanına alarak, onlar hakkında yaptığım tespitler doğrultusunda beni öven, kendilerini yeren özeleştirici istiyorum. Tabii özeleştiriciyle kişinin kendisine yönelmesi, kendi kişiliğini yıkması, kendini alçaltması devrimci bir yöntemdir. Bunu zaten herkes

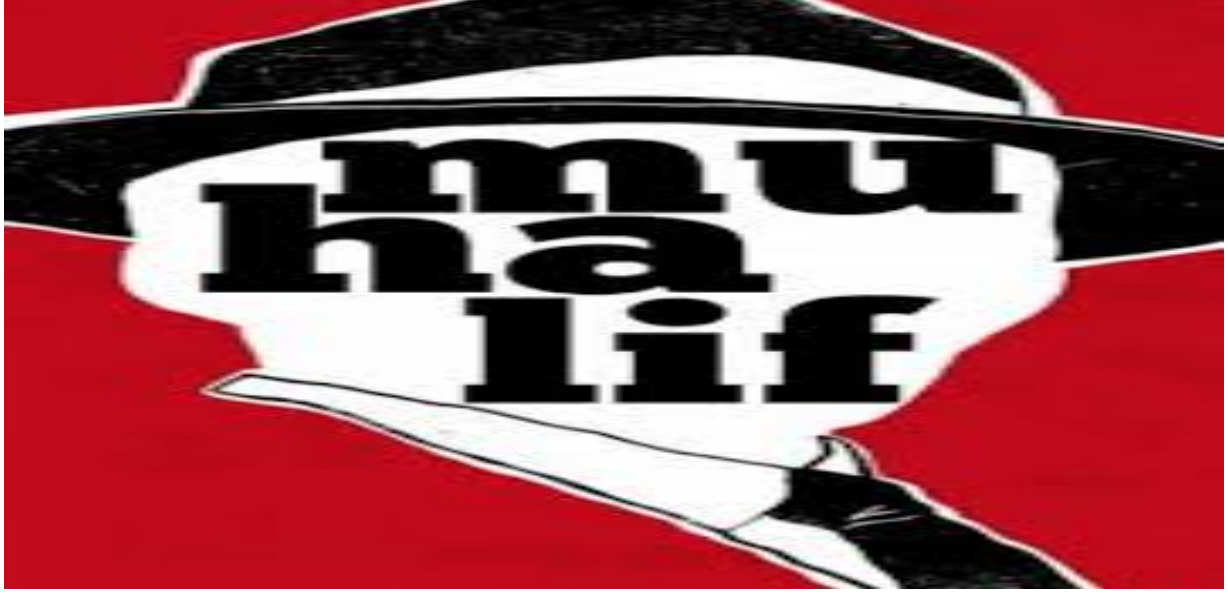
kabul etmiştir. Böylece özeleştirici vermesini istediğim kişiler, öyle olmamalarına rağmen benim tespitlerim doğrultusunda: 'Biz objektif olarak tasfiyeciyiz, silahlı mücadeleye karşıyız, partiyi reformist bir çizgiye çekmek istiyoruz, yaşam tarzımız, üslubumuz burjuva yaşam tarzı ve üslubudur' içerikli özeleştirilerini yazıyorlar. Yazmazlarsa ajan ilan ederim, yazarlarsa kullarıma okuturum. Benim önceden yaptığım tespitler, özeleştirici

verenler tarafından da kabul edilince; kullarım hem uzak görüşlülüğüme inanır, hem de bu özeleştirilerle beni anlayanları hal etmenin zeminini oluştururum.

BEN YÜCE, ONLAR ALÇAKTIR

Bay Muhalif / Benim dışımda bütün kullarım, kendilerini yeren bir üslupla özeleştiri vermek zorundadır. Bu önderliğin bir kanunudur. Ben göğe çıktığımda eleştiriyi kendime aldım, özeleştiriye kullarıma bıraktım. Onlar özeleştiri ile kendilerini alçaltıp beni yüceltiyorlar, bende eleştiriyi kendimi yüceltip onları alçaltıyorum. Böylece onlarla aramda, tanrı ile kul arasındaki kadar yücelik ve alçaklık ortaya çıkıyor. Bunun için eleştiri ile özeleştiri tanrılığımı perçinleyen araçlardır. Beni anlayanların özeleştirimini alınca zemin olmuşmuş, kullarım bana inanmış demektir. Bu noktadan sonra yöntemlerimi yavaş yavaş devreye sokuyorum; provoke ediyor, artlarına ajan takıyor, başarılarını başarısızlık olarak değerlendiriyor, çok küçük bir hata işlediklerinde, bunu büyük bir suç olarak kullarıma empoze ettiriyorum, anlayabilecekleri bir yöntemle göz altında tutturuyorum; düşürmek için Suriye muhaberatından aldığım bilgilerle, bizim Kürt feodallerinin kullandığı bütün yöntemleri devreye sokuyorum. Bu durum karşısında ya kaçıyorlar veya intihar ediyorlar. Ölenlerden zaten kurtuluyorum.

MUHALİFLERİM

Bay Muhalif / Kaçanlar ya beni anlatma fırsatı bulamadan tarafımızdan öldürülüyorlar ya da ajan olduklarını söyleyip inandırıcılarını sıfırlıyorum. Ben ne söylersem, kullarım bana inanırlar. Kaçanların ajan olduklarını söyledikten sonra, benim hakkımda yazılan ve söylenenlere kullarım inanmazlar. Aslında söyledikleri her şey doğrudur. Ama kul, başka bir kulun doğrusuna inanmaktansa tanrının yalanına inanmayı yeğler. Ben tedbirlerimi önceden almışım.

Eskiden Çetin Güngör vardı. Biz kendisine `Semir` derdik. Baki Karer vardı; bizim Haki`nin kardeşi. Bizim eski ilişkimiz vardı, Kesire. Biz `Fatma` derdik. İbrahim Aydın vardı, Saime Aşkın, Ayten Yıldırım, Cemile Merkit, Haydar Kaytan, Mehmet Karasungur, Duran Kalkan, Salahattin Çelik, Gençli başka bir Salahattin vardı.(5) şimdi yanımızda kalan Cuma ile Ebubekir, ben göğe çıkmadan önce bunların çoğu partinin merkez komite üyesiydi. Siz Diyarbakır cezaevinde direnişi başlatınca; bizim adamlar çok etkilendi, yeniden dirildik adeta. Halkta direnişlerinizden etkilenmişti. Kürdistan`da başka örgütte kalmamıştı. Suriye muhaberatıyla ilişki kurunca kendi kendime dedim ki göğe çıkmanın tam zamanı; engel olanı veya razı olmayanı vur, tepele, ez, üstüne çık ve tanrılığını ilan et. Ölen öldü, kaçan gitti, bir kısmı intihar etti, kalanları kullaştırdım ve tanrılığım burada doğdu. Çetin Güngör`den tut, Bircan Yıldız`a kadar 50`ye yakın adam öldürülünce kalanlar korkudan kul olmayı kabul ettiler. Korkuyla bina ettim her şeyi.

Korkutarak itaat ettirme yöntemim oldu, yanı amentüm. Ben tasfiye etmek istediklerimi, önce tasfiyeci ilan ettim. Kullarıma: `Bunlar partiyi tasfiye etmek istiyorlar` dedim, adamları tasfiye ettim, sonra kendim partiyi tasfiye ettim ve kendimi partinin yerine koydum. Partiye ne gerek var? Ben kendim partiyim, o günden bugüne bütün kararları ben verdim. Partinin üyeleri bile yoktur, olmayan partinin üyeleri olur mu?

Eskiden bizim bir tüzük vardı, yırttım attım. Önderlik, muazzam ilkeler ortaya koymuştur, tüzük kıyafet etmez ki! Benim dediklerimi yapan, kabul eden bizim üyemiz, yani basit bir çalışmamız oluyor, hepsi bu kadar. Bunları kullarıma açıkça söylüyorum, beni haklı görüyorlar.

Partiyi ben tasfiye ettim. Öldürdüklerim, kaçmasına neden olduklarım, intihara sürüklediklerim partide diretiyorlardı. Kısacası tasfiyeci bendim, onları tasfiyeci olarak gösterdim. İşte maharet ve ustalık burada! Gerçeği tersyüz edip yalanımı `gerçek` diye kullarıma kabul ettirerek kendimi anlaşılmasız kıldım. Öldürdüklerim, kaçtırtıklarım, intihara sürüklediklerim için: `Bunlar savaşa gitmek istemiyorlar, Ortadoğu'da, Avrupa'da kalmak istiyorlar` dedim.

Halbuki; savaşa gitmek istemeyen, Şam'da kalmak isteyen bendim. Zaten Hilvan ve Siverek'te birkaç silah patlayınca zorbela kaçmıştım ve Kürdistan'da rahat yaşayabileceğim bir ortam yaratılmadan can güvenliğimi sağlama almadan savaşın yakınına bile gitmem. Kendim için değil tabi, kullarım için yapıyorum bunu. Bana bir şey olursa, kullarım helak olur. Bırakın kullarımı, Kürt ulusu tarihten silinir. Kürt ulusunun yaşayıp yaşamaması bana bağlıdır. Bunu herkes söylüyor. Bundan dolayı biraz kendimi muhafaza etmeliyim.

Kullarım diyorlar ki; `Hiçbirimiz provokatörleri provokasyonu önceden fark etmedik, önderlik hepsini önceden gördü.` Tabiiii, ben tasfiye edilmeleri gerekenleri önceden tespit ederim. Bundan tasfiye edilecekler dahil, kimsenin haberi olmaz. Tespitten sonra önce pratiklerini eleştirir, özeleştirilerini alır, bunlar için `ya kaçarlarsın ya parti kurallarına karşı çıkarlar ya da intihar ederler` belirlemesini yapar ve yöntemlerimi parti kuralları adı altında bu kişilere dayatırım. Gerçekten bir süre sonra bu unsurlar, bu yollardan birine baş vurmaya zorunda kalırlar. Çünkü benim dayattığım yöntemlere, bir gram namusu olan kişi boyun eğmez.

Bunlar kaçınca veya intihar edince ya da kural adı altında dayattıklarımın karşı çıkınca ben, `Bunlar tasfiyeci, özel savaşın parti içindeki uygulayıcılarıdır demedim mi?` diyorum, kullarım uzak görüşlülüğüm karşısında hayrete kapılarak harekete geçiyorlar.

Beni yüceltiyor, onları yeriyorlar.

Böyle durumlarda kullarım provokatörleri alçaltmak, beni yüceltmek için gazete ve dergilere yazılı açıklamalar yaparlar. Beni göklere kadar çıkartarak, onları yerin yedi kat altına kadar alçaltırlar. Bu yöntemi önderliğin bir üslubu haline getirmiğim. Hüseyin Yıldırım ve sapık eşimi kaçırttığım zaman, Diyarbakır cezaevinin en itibarlı tutukluları Mustafa Karasu, Sakine Cansız, Mehmet Şener ve Fuat Kav beni yücelten, Hüseyin ve Kesire unsurunu alçaltan uzun bir değerlendirme yazısı kaleme aldılar; Serxwebun gazetesinde yayınlattım; defterlerini dürdüm. Üç yıl sonra sıra M. Şener'e geldi. Önce yöntemlerimi devreye sokarak kaçırttım. Ardından cezaevinin itibarlılarını Bekaa vadisine

topladım. Beni yücelten, Şener unsurunu alçaltan yazılar yazdırtıp, kendi imzalarıyla gazetelerde yayınlattıktan sonra onun işini de bitirdim. Şimdi sıra başkalarında. Bunlar önderliğin yöntemleridir. Kesire'ye Çetin Güngör'ü mahkum ettirir, Çetin'in işini bitiririm. Şener'e Kesire'yi mahkum ettirir, Kesire'nin işini bitiririm. Selim Çürükkaya ile Sakine Cansız'a M. Şener'i mahkum ettirir, Şener'in işini bitiririm. Selim Çürükkaya'ya Rıza Altun ve Mustafa Karasu'ya mahkum ettirir, Selim'in işini bitiririm. Bu aynı zamanda iti ite kırdırtma politikasıdır. Önderlik uludur ve ebedidir, dalkavuklar çoktur. Birini ipe çekerim diğeri alkış çalar, sonra alkış çalanı ipe çekerim, bu kez başka biri alkış çalar. Niye böyle yapıyorum? Önderlik yaşasın diye! Önderlik bir ulusun beynidir. O gitti mi, her şey gider. Her şey gideceğine, önderliğin, dolayısıyla ulusun selameti için, üç beş kişinin hatta ilerde üç-beş milyon kişinin gitmesi önemli değildir. Önemli olan önderliktir. Yani önemli olan benim.

Osmanlı padişahları önderliği güvence altına almak için neler yaptılar, bilmiyor musunuz?

Nereden bileceksiniz! Önderliğin esasları vardır, padişahlar o kadar ahmak mıydı? Sanmıyorum. Adamlar iktidarı güvenceye almak için, erkek evlatlarının hepsini boğdurdular. Hatta Fatih Sultan Mehmet bunun için kanun çıkardı. Padişahlar bu tedbirlere baş vurmasalardı, imparatorluk 722 yıl yaşar mıydı? Yaşamazdı. Padişahlar oğullarını, kendilerine muhalif olabileceklerini göz önünde bulundurarak boğdurdular. Muhalefet gerekli değil, padişah diktatördür, bunun için padişaha karşı potansiyel bir muhalefet daima vardır. Fakat bu potansiyel muhalefete önderlik yapacak kişi yoktur. Kitleler sıradan kişilerin peşine takılmazlar. Ama bir padişahın oğlu kolaylıkla hazır, kendini bekleyen potansiyel muhalefeti peşine takabilir. İşte Osmanlı padişahları, oğullarını bu melun muhalefetin aleti olmasınlar diye boğduruyorlardı. Önderliğin

selameti için bu gerekliydi. Eğer önderliğin, bir ulusun başı ve kalbi olduğuna inanıyorsak bu böyledir. Baş ve kalp gittikten sonra ortada gövde kalır. Gövde ne ise yarar? Hiç! Bir çukura atılır, üstü toprakla örtülür. Türk rejiminin dediği gibi `Kürt ulusunu toprağa gömdük, üstünü betonladık.` tekrar böyle olmasını istiyor musunuz? Hayır! O halde önderliğin ebediyen korunması için, benim iyi yaşamam için her şey mubahtır.

Bırakın Makyavelliyi, felsefeyi, bilmem hümanizmi! Ben ne yapıyorum? Kitlelerin tanıdığı, halk ve kamuoyunun adını duyduğu, şu veya bu oranda yetenekleri olan, savaştan, düşünce üretebilen, dört dörtlük kuzu olmayan kişilerin, şimdi olmazsa ilerde bana karşı olabileceğini, zaten var olan, mevcut potansiyel muhalefetin başına geçebileceğini veya bu muhalefetin aleti olabileceğini düşünüyorum. Korkum bundandır. Bu yüzden onları sırasıyla, birer birer ortadan kaldırıyorum. Kimseye de güvenmiyorum, çünkü lafta bana bağlı olduklarını söylerler ama pratikte muhaliftirler. Görünümde bana bağlılar, gerçekte öyle değiller. Ben bunu biliyorum. Bir ayağım kaysa veya Allah esirgesin ölsem, en bağlı olanlardan biri önce fotoğraflarımı yırtar, heykellerimi yıkar, ardından başa geçip halay çeker.

Ben bunları dünden görüyorum. 30 yıllık ömrümü boşuna mı harcadım? Yanılıyorsunuz. Adamlarımın hepsi gafil, ama ben gerçekçiyim. Benim dışımda kitlelerin kimseyi tanımaması için kurallar koydum. Ama uymadılar, isimleri ünlendi, tanındılar. Bunu çekmem işte! Üne kavuşmaya yönelik cezasını çekecek, kabahat bende mi? Hayır! Baştan beri kimin kim olduğu, ölümü, sağ mı, var mı yok mu olduğu belli olmamalı. dedim.

Benim dışımda kimsenin kimliği, ismi cismi, kişiliği olmayacak demedim mi? Baki Karer, Haki yoldaşın durumundan ötürü Kürt halkı tarafından tanındı; sayıldı sevildi. Baktım olmuyor: `Adını değiştir` dedim, değiştirmesi gerekiyordu. Süleyman adını koyduk ama, Süleyman bir türlü Baki`yi kitlelerin kafasından silemiyordu. Ne yapayım? Önderliğin gereklerini yapmayacak mıyım yani? Bunu benden istemeye hakkınız yok. Bizim ilişkimiz vardır, bizden dolayı tanındı; onda önderlik yetenekleri de mevcuttu.

Daha 12 Eylül öncesi bizim Cuma ile Kemal Pir `onu boğalım` dediler, engel oldum. Bana karşı muhalefet etmeye yatkındı. Osmanlılar, oğullarına güvenmiyorlardı, ben karıma mı güvenecektim? Semir vardı, Çetin miydi adı? Müthiş bir demagogdu. En güvendiğim adamları kafaya almıştı, sözde kongreyi boşa çıkarıp beni alt edecek, ondan sonra her şey elimden gidecekti. Meşhur lafazan, Troçki gibi bir adamdı. Yani ulusun selameti için bunun şey edilmesi o kadar önemli değildi. Hüseyin Yıldırım, üç gün

cezaevinde kalmış, burada bizim karşımızda titriyordu. Belki bir şey arar diye Avrupa'ya gönderdik. Orada basit bir sözcülük, evet basit bir sözcülük görevi verdik; bir baktım ki, o benden daha çok tanınmaya başladı. Koskocaman bir önderlik, ne idüğü belirsiz birisinin gölgesinde kalır mı?

Üstelik arkadaşlar diyorlar ki; cezaevinde dayak yemeden teslim oldu. Bu önemli değil mi, size önderliğin esaslarını anlatıyorum. Dilaver Yıldırım vardı, tam bir Elazığ kişiliği. Ona `Kasko` diyorlardı. Küstahlık tabii evet. Mamak cezaevinde tek başına diremişti. Burnundan kıl aldırtmıyordu; şu küçük tepeleri ben yarattım havasındaydı. Yani koskoca önderliğin yanında küçük tepeleri yaratmanın lafı mı olur? Önderlik koskoca bir ulusu yarattı, bunu görmüyorsun da, o pis ukala kişiliğini konuşturuyorsun ha! Kasko, aha şu bizim akademinin meydanında kafasına bir kurşun sıktı gitti; büyük bir ihtimalle Bulgar ajanıydı. O zaman Sovyet`ler Bulgarlarla birlikte benim önderliğimi tasfiye etmeğe çalışıyorlardı. Tabi TKB'nin de parmağı vardı. Daha bir sürü aymaz kişiler çıktı, bundan sonra da çıkar. Ya kullarım ne yapıyorlar? Bana karşı çıkmaya hazırlanıyorlar. Tasfiyeciler hep beni hedef alıyor, kullarıma tek söz söylemiyorlar. Neden? Çünkü ben yalnız doğuyum da ondan. Ben hattımı tutturmuş, kurallarımı koymuşum.

Kullarımın hepsi zavallıdır, benim gibi zalim olsalardı onlarda karşı çıkarlardı. Kullarım, hep provokasyonların piyonu olurlar. Onlar bin kişi, provokatör bir kişidir, bin kişi bir kişiyi boğamıyor, bir kişi bin kişiyi kandırıyor, bana karşı kullanıyor. Tıpkı benim gibi, bende bir kişiyim, hepsini kandırıyor, koyunlaştırıyor kullanıyorum. Böyle söyleyin diyorum söylüyorlar, söyle söyleyin diyorum yine söylüyorlar. En güvendikleri arkadaşlarına `Ajandır` diyorum, adamın ajan olduğuna ben inanmıyorum, onlar hemen inanıyorlar. Bunun için çok zavallılar, benim gibi zalim değiller diyorum. Zaten nerede bir zalim varsa orada bir sürü zavallı vardır. Zavallılar daima kendileri için bir zalim yaratırlar veya tersi. Zalim, kendisi için zavallıları yaratır, tencere ile kapak gibi. Ben zalim olduğum için herkes bana karşı çıkıyor. Aslında kullarımın zavallılığından cesaret alıyorlar. Kullarım objektif olarak onların yanındadır. Bunu görüyorlar. Ama ben fırsat vermem, iplerini tutmuşum, sıkı sıkı bağlamışım, zaten biraz gevşetsem; ya davulcuya ya zurnacıya kaçarlardı. Tekrar tekrar tanınma üzerine duruyorum. Tanınmak tehlikelidir. Önderlik dışında kimse tanınmayacak. Niye herkese kod isim şartı koyduk? Düşman kimseyi tanımasın diye değil, bizim her şeyimiz açıktır. Kulların kod isim taşıması, önderliğin bir kanunudur.

Önderlik hattını kabul eden herkes, devşirilmeyi kabul etmelidir.

BEN KULLARIMI DEVŞİRMİŞİM

Bay Muhalif / Kullarım devşirilmenin ne olduğunu bilmiyorlar. Devşirilen kişi; geçmişinden, ailesinden, soyundan sopundan, köyünden-kasabasından, dilinden, kültüründen, tarihinden, annesi babasından koparılmış, yabancılaştırılmış, kendisine başka bir kişilik ve ad verilmiş kişidir.

Eskiden Osmanlılar böyle yaparlardı. Makedonya'dan, Bulgaristan'dan, Yunanistan'dan gençleri ve çocukları toplar, İstanbul'a getirirlerdi. Onlara İslam kültürü aşılar, isimlerini değiştirir Osmanlıca öğretirlerdi. Dillerini kültürlerini unuttururlardı. Sonra acemi ocağı ve Yeniçeri kurumlarından geçirirlerdi. Daha sonra saraya alınırlardı. Padişahlar vezirlerini bunların arasından seçerlerdi. Ve gerektiğinde padişahlar, bu vezirleri bir odaya çağırır, özel yetiştirilmiş daha önce kulak zarları delinmiş, dilleri kesilmiş zebella türünden cellatlara özel bir işaret vererek boğdurturlardı.

Osmanlı padişahları 44 adet veziri böyle boğdurturlar, kimseden çıt çıktı mı?

Hayır. Vezirler boğdurulduğu zaman, devşirilenler: 'ulu padişahımız çok yaşa' diye bağırdırlardı. Neden? Çünkü boğdurulan vezir; ailesinden, çevresinden, köyünden, kasabasından, kültüründen, tarihinden, dilinden koparılmış, kişiliği, ismi değiştirilmiş, hiç kimsesi olmayan, sarayda yetişen bir hıyardır. Hıyar kesilince muhalefet olur mu? Olmaz. Ben niye aile çözümlemesini yaptım? Boşuna aile için o kadar ayet indirmedim! Neden aile ajan bir kurumdur, bununla ilişkisini koparmayan ajandır dedim? İş olsun diye kullarımı köylerinden, kasabalarından, yörelerinden koparmadım. Zevk aldığım için kullarımın kişiliklerini yıkmadım. Düşman tanımasın diye isimlerini değiştirmedim. Kullarımın arasındaki yoldaşlık ilişkilerini boşuna kaldırmadım.

yoldaş

Yol arkadaşı.

www.kelimecim.com

YOLDAŞLIK İLİŞKİLERİNİ ZEHİRLEDİM

Bay Muhalif / Biliyorsunuz siz şehit düşmeden, kaçanlar kaçmadan, intihar edenler intihar etmeden, kul olanlar kul olmadan, ben partinin yerine geçmeden bütün arkadaşlar arasında yoldaşlık ilişkisi vardı. Bu ilişki kardeşlik ilişkisinden de öteydi. Ben tanrılaşınca; öldürülmesi gerekenler öldürülünce, uzaklaşması gerekenler intihara sürüklenince, kullaştırılması gerekenler kullaştırılınca bu ilişkiyi ortadan kaldırdım. Yoldaşlık ilişkilerini yok ettim. Bir kere benimle onlar arasında yoldaşlık ilişkileri olamazdı; bunun için 'Abdullah yoldaş' demelerini yasakladım. Onlar kul, ben tanrıyım. Onlar köle, ben efendiyim. Onlar tebaa, ben padişahım. Onlar dalkavuk, ben sultanım. Dünyanın hiçbir yerinde Allah ile kul, köle ile efendi, tebaa ile padişah, dalkavuk ile sultan arasında yoldaşlık ilişkisi görülmüş mü? Hayır! Tanrı ile kul ilişkisi biliniyor; tanrı buyurur kul, 'amin' der. Köle ile efendi ilişkisi de aynıdır. Dalkavuk sultan ilişkisininin yoldaşlıkla ne ilişkisi olabilir? Benim ilişkilerimde böyledir. Benim kullarımla yoldaşlık ilişkilerim olmayınca; kullarımın kendi aralarında yoldaşlık ilişkileri olması müthiş zararlıdır. Binlerce insan yoldaşlık ilişkileriyle birbirlerine bağlı olsa, beni bir gün bile yaşatmazlar. Ve hiçbirinin kılına dokunamam. Buna müsaade eder miyim? O kadar ahmak değilim yani. Benim yaşamam için yoldaşlık ilişkilerinin yok edilmesi gerekiyordu. Ayetlerimde: 'benim çizgimde olan bana bağlanır, önderliğe bağlanmak esastır, önderlik dışında bütün bağlılıklar suçtur. Vay bu benim eşimdir, vay bu benim anam babamdır, vay bu benim yoldaşımdır, bunun için bağlandım demek suçtur.

Ve yargıyı gerektirir. Eşinin seni ne zaman satacağı belli olmaz. Yoldaşının, arkadaşının sana ne yapacağı belli değildir. Ananın bilmem babanın ne zaman seni özel savaşa teslim edecekleri meçhuldür. Bunu için önderlik hattına gireceksiniz, bana bağlı olacaksınız 'dedim. Yoldaşlık ilişkileri yerine, ihbar ve ispiyonculuk ilişkilerini koydum. Siz ölü olduğunuz için açık konuşuyorum. Gerçi önemli değil, kullarıma ayetlerimle size anlattıklarına yakın şeyler söylüyorum. Fakat bazı kelimeleri üstü kapalı anlatıyorum. Örneğin 'ispiyon ve ihbar ilişkisi 'yerine 'denetim ve istihbarat' kelimelerini kullanıyorum ayetlerimde.

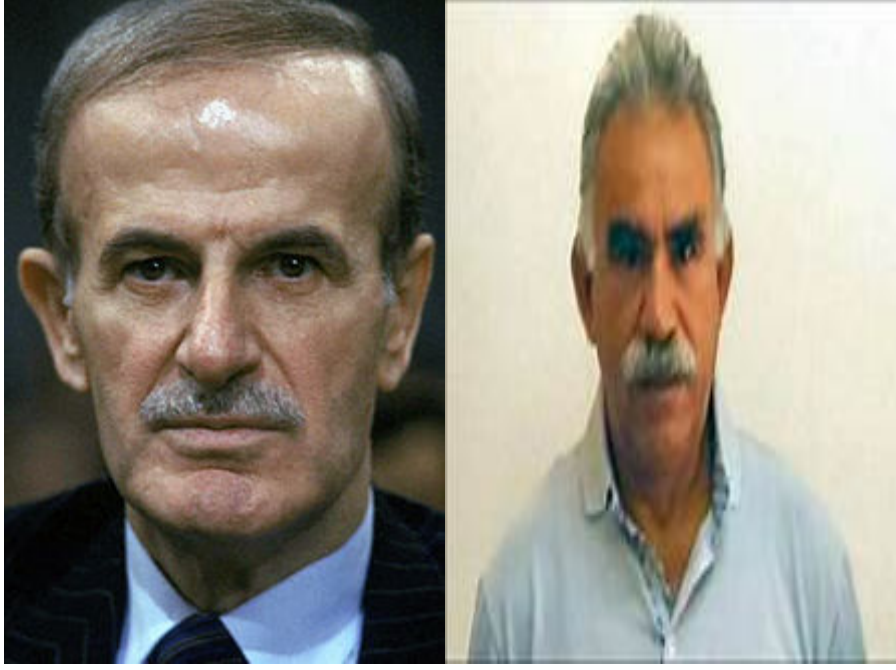
Ama mekanizma nasıl çalışıyor bir görerseniz, aklınız durur! Birbirlerini nasıl ispiyonluyorlar biliyor musunuz? Avrupa'da, dağlarda, şehirlerde olmuş en ufak bir şeyi, bir gün sonra Şam'da duyuyorum. Birbirlerini öylesine suçluyorlar ki, pireyi deve yapıyorlar, bir kişinin kullandığı bir kelimenin sekiz anlamını çıkarıyorlar. Yani ben bana gelen istihbarat raporlarına göre hareket etsem, bir günde çoğunu öldürmem lazım. Biliyorsunuz ben merhametli bir insanım. Öyle onun bunun şeyi ile hareket etmem. Zavallılar, bu tür işler zavallıların işleridir. Diyarbakır cezaevi ile ilgili bir kitap Okudum da, pardon ben hiç kitap okumam, bana anlatılarda yüz başı Esat Oktay¹ döneminde teslim olan tutuklular arasında böyle adi ilişkiler varmış. O, karşı devrim için yapıyordu. Bizimkisi ise devrim için yapıyor! Daha doğrusu benim için yapıyor. Zaten bizim her kulumuz aynı zamanda bizim ajanımız oluyor. Yani kendi yanındakini denetleyip bana bilgi veriyor. Ama bu bilgiler sağlıklı olmasa da yararlanmasını biliyorum. Önemli olan kimsenin kimseye güvenmemesini sağlamaktır. Kimse kimseye güvenmeyince, herkes bana güvenir. Benim için önemli olan budur. Yoksa adam raporunda: 'Başkanım, falan kişi otururken ayak ayak üstüne attı, bu bizim davranış kurallarımıza aykırıdır, adam kendini önderlik yerine koyuyor 'diye yazıyor. Ve bunun yorumunu yapıyor. Haklı tarafları da yok değil. Şimdi doğrusunu söylersek; insanların davranışlarından ne düşündüklerini çıkarmak mümkündür. Bizim parti, parti demeyeyim de, benim kullarımın arasında; tabi kullaşmışsa, orada kimse terbiyesizlik edip ayak ayak üstüne atarak oturmaz. Bu üslup, yaşam tarzı ve oturuş biçimi bana aittir. Biliyorsunuz ki, özgür insan, efendi, ağa, bey, patron gibi insanlar ayak ayak üstüne atarak otururlar. Bir köle asla böyle bir davranışta bulunamaz. Eğer böyle bir davranışa yeltenmişse, kendisi için konulmuş kalıpları zorlamıştır demektir. Tabi ki bizimki bu sonuca vardığından 'bu adam önderliğe karşıdır 'diye rapor yazıyor.

---

¹ 1981- 1983 Yılları arasında Diyarbakır Cezaevi İç Güvenlik Amiri, işkenceci başı çok sayıda tutukluyu katletti 1988 Yılında İstanbul da bir PKK militanı tarafından İstanbul da öldürüldü.

Benim için bunlar fazla önemli değil, böyle basit meseleler üzerinde durmam ama, o kişinin yaşam tarzını düzeltmesi için denetim altına alırım. Şimdi ben ne yapmışım? Geçmişimden, tarihten ders almışım. Kullar edinmişim, yöntemlerimi devreye sokmuşum.

Bir veziri öldürtmem mi, kaçırmam mi, intihara sürüklemem mi veya düşmana sığınmasını sağlamam mı gerekiyor? Hiç kimseye danışmadan yapıyorum, hiç kimseden ses çıkmıyor. İsteddiğimi kaçırıyorum yine 'Biji serok Apo' diyorlar. Ben birisini öldürmeleri için kullarıma işaret verdiğim zaman, işareti alır almaz hemen vuruyorlar. Vurulacak kişi; 'ben suçsuzum, ben yapmadım, ben devrimciyim, yaşasın bağımsızlık' dese ne yazar; benim kullarımın kulakları işitmez, dilleri konuşmaz. Gerçi ben Osmanlı padişahları gibi barbar değilim. O işlerde görevlendirdiğim kullarımın kulak zarlarını deldirtmemiş, dillerini kestirtmemişim. Ama ayetlerimle onları duymaz ve işitmez hale getirmişim. Bu padişah yöntemlerinin insanileştirilmesidir. Zaten benim bütün çabam, insanlıktan uzaklaşmışları tekrar insanlığa kavuşturmaktır.

Kurbanınız olayım

Bay Muhalif, Suriye Diktatörü Esat ile Kürtlerin Diktatörü Öcalan'ı tiye almış

Bay Muhalif / İkinize de kurban olayım.
Elele verdiniz biz Kürtleri kurtarmaya çalıştınız.

Birinizin ömrü yetmedi.
Diğeriniz zindana düştü.
Kurban, yeriniz nasıl şimdi?
Zorda ve darda olduğunuzu biliyorum.
Biz Kürtler, size hakkımızı helal ediyoruz.
Zaten fazla bir şeyimizi yemediniz ki.
Bir kaç yüz milyonluk dolardı yediğiniz.
Kalan sekiz milyon doları da Rus mafyasına ve istihbaratına yedirdiniz bir şey olmaz,
canınız sağ olsun!
Bize biraz umut verdiniz ya!...
O yeter, paralar helal-ü hoş olsun.

Bir de giden gençlerimize biraz yazık oldu.
Sizin gibi büyük insanları anlamadılar, ben ona üzüldüm!
Gerçi biz de henüz sizi anlayamadık ya;
Olsun anlamayalım daha iyi.
Anlasaydık bütün sırlarınız bozulurdu.
Biz de boş hayallere kapılmaz, ikide bir sevinmez, sizde kral gibi yaşamazdınız!
Kurban olalım size, sız siz ne yaparsınız biz?
Şu anda ortalıkta kalmış sahipsiz sürü gibiyiz!
Kim şimdi bizi güdecek?
Kim yalanların kavalını üfleyip paraları bizden toplatacak?
Kim üzerimize bağırıp, bize eşek oğlu eşek diyecek?
Kim bizi korkutacak?
Kim bizi birbirimize bağlayacak?
Artık kimin için kendimizi yakacağız?
Boş umutları kim bize vaat edecek?
Siz varken,
Bu yıl kurtarılmış bölge ilan etme yılıdır.
Bu yıl savaş hükümeti kurma yılıdır.
Bu yıl final yılıdır diyordunuz ya!
Şimdi kim umut balonlarımızı şişirecek?
Kurban olduğum,
Demokratik Kıvrıkoğlu yerinize geçti ama, bize boş umutlar da vermiyor.
Demokrasi diyorlar, biz alışkın değiliz.
Siz, onun çok kötü ve tehlikeli bir şey olduğunu söylemişsiniz ya!
Kurban nasıl alışacağız şimdi ona?
Nasıl tahammül ederiz demokrasiye?
Siz ki onu isteyen herkesi bize öldürttünüz!
Bizi de demokrasinin düşmanı yaptınız.
Şimdi biz hangi yüzle, kimlerden demokrasiyi isteyeceğiz?
Yani birilerinden demokrasi istesek hain olmayız değil mi?
Yani cesaret edip isteyelim mi?
Sizin huzurunuzda adını ağzımıza alamadığımız demokrasiyi Kıvrıkoğlu'ndan dilenelim mi?
Yani O'da sizin yaptığınızı bize yapmaz, değil mi?

Kurban olduğum, madem ki siz istiyorsunuz, bir kez olsun sizin için de Kıvrıkoğlu'ndan DEMİRKRAŞI isteyelim!

Zaten o bize lazım değil, gerekli de değil!

Sizin için isteyeceğiz.

Cehennem zebanileri ve İmralı gardiyanları demokrat olsun diyeceğiz.

Kabul etmedilerse kendimizi yakarız, ölüm orucuna yatarız, büyük kitle gösterileri düzenleriz, sizi demokrasiye kavuştururuz.

Yirmi yıl siz bizi kurtarmaya çalıştınız ya!...

Bizim de yirmi yılınız size feda olsun, değil mi?

Biz kullarınıza bir emriniz varsa, avukatlar ve zebaniler aracılığıyla yollayın!

İki göz, dört kulakla bekliyoruz.

Emirlerinize amadeyiz.

Haydi şimdilik hoşça kalın!

Bay Muhalif Tarih, gün ve saat : 11 Aralık 2000 14:47:03:

Sevgili dalgacı Mahmut

Şahin: "Ben Kemalizm'i cezaevinde öğrendim "dedi. Daha doğrusu Kemalizm'i dayak zoruyla kabul etti. Ama baş-kan daha büyük ve daha hakiki Kemalist. Şahin Tutuklu kaldığı koğuşu Kemalist yapmaya çalışıyordu. Baş-kan ise, bütün Kürt ulusunu Şahin'in koğuşuna çevirmek istiyor. İki arasında böyle "ufacık" bir fark vardır, bunu görmemiz gerekiyor.

Yazında bizim Baş-kanla dalga geçiyorsun gibi bir havan var!

Belli ki sende Baş-kanı anlamamışlardansın.

Ve sende bir çetesin.

Niye diyeceksin?

Sana nedenini açıklayayım:

Şimdi kim Baş-kana karşı çıkarsa, o çetedir de ondan. Başkan bize böyle buyurmuştu.

"Benim söylediklerimi kabul etmeyen çete dir" deyin, "susturun" dedi.

Koskocaman Baş-kan yalan söylemeyeceğine göre sen bir çetesin.

Yazdığın yazının bir yerinde; Baş-kan eski den PKK li yüzlerce militanı **"Kemalist kişiliktir"** diye öldürdü, şimdi de **"Kemal Atatürkün fotoğraflarını HADEP binalarına asın"** diye talimat veriyor, diyorsun.

Ben bunda hiç bir çelişki bulmuyorum. Hatta Baş-kan pek yakında PKK içinde bazı kişileri **"Kemalist değillerdir"** diye Öldürün derse, bu da bir çelişki arz etmez.

Tam tersine bu bir politikadır. Bu politikayı anlamamışsan, Baş-kanı anlamamışsın demektir.

Bir halkın mücadelesini bitirmek istiyorsan Baş-kanı anlamaya çalış!

Önce o halkın örgütünün içine sız.

Örgütün ileri gelenlerini "Kemalist" olarak suçla, ardından "Kemalist kişilik" sahibidirler

gerekçesiyle öldür.

Bu politika aracıyla örgütün paralarını ve yetkisini ele geçir.

Kendini göklere çıkar, etrafına çıkarıcıları topla, kendini inandır, sözünü kanun haline getir.

Bu hale gelince, bu kez yaptığının tersini yap, ortadan kaldırmak istediğini **“niye Kemalist değildir?”** diye öldürt.

Bunda bir çelişki yok ki?

Söylemde farklılık olsa bile özde bir çelişki yoktur.

Sen öze bakacaksın, taktiğe kafayı takma yacaksın.

Birazda Makyavel' i okuyacaksın.

Çete sorununa gelince; biliyorsun Türk Genelkurmayı 1992 de başlamak üzere Kürtlere karşı kontrgerilla eylemleri başlatarak on bin kadar kürdü şehirlerde yok etti, eroin, mafya şebekeleri kurdurttu.

Kürtlerin mücadelesini söndürme noktasına getirince üç beş kişinin ismini gazeteler aracıyla komu oyuna yansıttı.

“Bunlar Çetedir ve bütün kanunsuz olayları bunlar yapmıştır” dedi.

E, Atatürk'ün yolundan yürüyen milli güvenlik konseyi ve kocaman devlet bunu yapar da, bizim baş-kan geri kalır mı?

Kalmaz, O ne yaptı?

O'da çete yaratmak zorundaydı.

Kötü işlerin hepsi çetelerin icraatıdır.

Koskoca baş-kan hiç kötü bir iş yapar mı?

“Kadın ve çocukları çeteler öldürdü, Avrupa'yı çeteler ateşe verdi, 33 askeri çeteler katletti.

Türk bayrağını çeteler indirdi.

Turistleri çeteler bombaladı.

İş yerlerini çeteler kundakladı.”

Politikayı bilecen Mahmut bey, Politika, insanın kendini kurtarma sanatıdır.

İçinde bulunduğun anda ne senin yararınaysa, onu yapacaksın.

Bu dönemde baş-kan Kemalizm'i yararlı buluyorsa bir nedeni vardır mutlaka.

Düşüncen Mahmut bey, düşüncen, **“Mustafa Kemal' in resimlerini asın”** diyorsa onu da düşüncen, zira o boşuna laf söylemez, mutlaka bir bildiği vardır!

Bizim görevimiz onun söylediklerini eleştirmek değil, geliştirmektir.

Mesela, örneğin Almanların deyimi ile beispiel, şöyle geliştirebiliriz: Efendime söyleyeyim Urfa bölgesinde Atatürk'ün Kefiyeli fotoğraflarını asmak lazım. Lakin Atatürk Trablusgarp cephesindeyken kefiye ile çekilmiş fotoğrafları var. Onları büyütüp çerçeveletirsek ve birde Urfa ve ahvalindeki HADEP il ilçe binalarına astırırsak hem Urfa' lılar hem de baş-kanımız memnun olur. Atatürk'ün kalpaklı resmi Erzurum ve Kars yöresine iyi gider. Bingöl ve Elazığ için Atatürk'ün külahlı bir fotosunu bulmak lazım. Yaratıcı olmak gerekiyor Mahmut bey yaratıcı, fotomontaj vs. Kuvayı milliye ruhundan bahsediyor baş-kan, onu da anlamak lazım. Adam tek başına bir adada, sabah akşam ona o ruh aşılanıyor, O da bize aşılama çalışıyor, yani kötümü? Ruhsuz mu kalalım? Biliyorsun belki, Kuvayı Milliye Kuvayı Kurdiyenin panzehridir. Başkan bize panzehir veriyor, sen yine baş-kanın değerini bilmiyorsun! Bu baş-kanı anlamadığından kaynaklanıyor. Senin sözünü ettiğin avukat görüşmesinde Baş-kan, Şahin Dönmez ve Selim Çürükkaya'dan da bahsediyor. Burayı okuyunca bu konu üzerinde çok düşündüm. Ben Şahin Dönmez'i de, Selim Çürükkaya'yı da Baş-kanı da çok yakından tanıyorum. Şahin Dönmez'in Diyarbakır mahkemelerine yazdığı bütün yazılarını okumuşum. Selim Çürükkayanın yazdığı "12 Eylül Karanlığında Diyarbakır şafağı" adlı iki ciltlik kitabını ve Diyarbakır mahkemelerinde yaptığı siyasi savunmaları da okumuştum. Bir de baş-kanın Avukat görüşmelerinin hemen hemen tümünü okudum. Selim bir Kemalizm düşmanıydı. Dolayısıyla bir „**haindi.**” En zor şartlarda „**hainliğini**” sürdürdü. İçerde de dışardada öyleydi. Şahin: „**Ben Kemalizm'i cezaevinde öğrendim**” dedi. Daha doğrusu Kemalizm'i dayak zoruyla kabul etti. Ama baş-kan daha büyük ve daha hakiki Kemalist. Şahin Tutuklu kaldığı koğuşu Kemalist yapmaya çalışıyordu. Baş-kan ise, bütün Kürt ulusunu Şahin'in koğuşuna çevirmek istiyor. İkisi arasında böyle „ufacık” bir bir fark vardır, bunu görmeniz gerekiyor! Dediklerimin doğru olup olmadığını ilerde öğreneceksin, selamlar Allah seni doğru yola getirsin. Amin

Mahmutçuğum,

Bay Muhalif Abdullah Öcalan'ın cezaevinden gönderdiği avukat görüşmesini değerlendiriyor

Selim Çürükkaya / Baş-kan' ımızın 1 Kasım avukat görüşmesinin görüşme notlarının eleştirisini bitirmeden 8 Kasım görüşme notları geldi.

Görüyorsun ki Baş-kan' ımız hiç durmadan gece gündüz nefes nefese çalışıyor. Hem de Kuvay i milliye ruhuyla!

HADEP kongresi 26 Kasım'da yapılacak. Kongre bir Başkan seçecek deniyor.

Geçenlerde MED TV de yayınlanan bir programda HADEP Meclis üyesi bir yurtsever: **“Çok sayıda Başkan adayı var artık delegeler istediğini seçecekler”** diyordu.

Sayın Naci Kutlay da yeni seçilecek Başkan' ın özerkliklerini sayıp duruyordu. Sen bu gafillerin söylediklerine kulak asma!

Bunlar haddini bilmeden konuşuyorlar.

Yeni Başkan da ne demektir? Varsa yoksa tek bir Baş-kan olur!

Onun dışında kimse Baş-kan olamaz!

Hadep'e bir Başkan gerekmiyor.

Atanacak bir adam lazımdır.

Onu da Baş-kan atar!...

8 Kasım avukat görüşmesini dikkatle okumuşsan, Avukatlar, Murat Bozlak ve Ahmet Turandemir' in taban içinde destek bulduklarını söyleyince, Baş-kan: **“Ahmet Türk'e selamlarımı söyleyin”** diyor.

Ve ekliyor: **“Deniz Baykal'ın arkadaşıdır, sosyal demokrattır.”**

“Ona söyleyin devletin de haberi var.”

“Barzani ile ilişkileri iyidir.”

“Toparlayıcı olur.”

Hadep'in tabanı Ahmet Türk 'ü Sevmiyormuş, onunda nedeni var!

Ahmet Türk, Şeytanın Allah hakkında bildiği her şeyi, Baş-kan hakkında bilen kişilerden biridir.

Zaten bu yüzden bir ara Şeytan ve Çete ilan edildi.

Ahmet Türk yalnız değil, bir fesat odağının aysbergidir.

Müritler zaten Baş-kan' ın dediklerini yapıyorlar.

Sorun fesat odaklarını denetim altına almaktır.

Baş-kan ne diyor?

"Devletin haberi var," diyerek Ahmet Türk'e devlet seni istiyor, yani bir tehlike yok, sinyalini veriyor.

"Deniz Baykal'ın arkadaşı" diyerek CHP ile yapılacak izdivacın sinyallerini yolluyor.

"Barzani ile ilişkileri iyi" mesajı ile Talabani' yi hal etmek için Barzani ile uzlaşmayı öneriyor.

Ahmet Türk de Zavallı, korkuyor!

Devletten Korkuyor, Baş-Kan'dan korkuyor.

Zaten Baş-kan bu konuşmalarının arasında Hadep'leler kontrgerilla cinayetleriyle tehdit etmeyi ihmal etmiyor.

Ne Yapacak Ahmet Türk?

Devlet onu uygun görüyor, Baş-kan da onu öneriyor!

Baykal'ın arkadaşı, Barzani'nin dostu.

Devlet HADEP 'i CHP' ye yanaştırmak istiyor.

Ve yine Devlet Barzani'yi şimdilik Talabani'den daha güvenilir buluyor.

Bizim Baş-kan da aynı düşünüyor!

Ahmet' Türk'ü Hadep'in başına geçirerek şer şebekesinin de kontrole alınacağını hem devlet, hem de Baş-kan biliyor.

Ve Ahmet Türk Hadep'in başına geçerse, önüne konulanları yapmaktan başka hiç bir şansı bulunmuyor.

Çünkü Ahmet oraya çıkarsa; bir bermuda üçgenine düşmüş oluyor.

Üçgenin bir tarafında Devlet ve kontrgerilla var, diğer tarafında Baş-kan ve gerilla.

Üçüncü tarafında ise gafil HADEP yöneticileri kol kola.

Ahmet Türk, kendisini bir kıpırdatsın, Alim Allah bir saniyede dünyası değiştirilir!

Mahmut cuğum görüyorsun ki; İmralı da politika yapılıyor.

Bazı gafiller zan ediyor ki; HADEP kongre yapacak, bu kongre Demokratik olacak, ve HADEP Türkiye’de onların anladığı anlamda demokrasi mücadelesi verecek!.....

Bak Baş-kan’ımız ne diyor?

İyi okusunlar:

“Biz eskiden derin devlet diyorduk ve her şeyi bunun üzerine yığıyorduk.”

“Ben İmralı’ya geldim öğrendim, derin devlet diye bir şey yok.”

“Devletin içinde bir çekirdek var.”

” Bu demokrasi gücüdür, bütün ayarlamaları bu yapıyor.”

“Cumhurbaşkanı, basın, diğer kurumlar aracılığıyla bu güç kendini dillendiriyor.”

“Bunlar benim soruşturmamı yaptı, çok akıllı adamlardı.”

O kadar akıllıydılar ki; o tarihten sonra benim aracım ile kendilerini dillendirmeye başladılar!

Böyle diyor Baş-Kan’ımız.

Yani Baş-kan Demokratik Cumhuriyetin temel bir kurumudur artık.

Öyle bir kurum ki devleti yöneten demokrasi çekirdeği, onun aracılığıyla kendini dillendiriyor.

Yani Baş-Kan’ımız bu çekirdeğin bir kurumudur.

Artık bu çekirdekle birlikte HADEP ve solcuların çok iyi tanıdığı bir demokrasiyi toplumun bir kesimine bahş ediyor.

Siz ona Kürtleri kırma demokrasisi,

Solcuları tutuklama demokrasisi,

Fikir adamlarını kodese tıkma demokrasisi,

Kürt köylülerini sürgün etme demokrasisi,

Dağları bombalama demokrasisi,

Polise istediği kişiyi vurma demokrasisi,

Jandarmaya istediği kadına tecavüz etme demokrasisi,

Bankaların içini boşaltma demokrasisi,

içişleri bakanlarına eroin ihraç etme demokrasisi diyebilirsiniz.

Mahmut cuğum keh keh keh güldüğünü his ediyorum!

Sen zaten sen art niyetli çetesin!

Demokratik cumhuriyetimizin düşmanısın.

Ama ben gerçeği inkar edenlerden değilim, objektifim.

Hiç olmazsa sana vereceğim son örnek üzerinde biraz durmanı istiyorum.

Türkiye Cumhuriyeti’nin ne kadar Demokratik olduğunu düşün:

Baş-Kan'ımızı Tutukladılar:

**“Ben kırk bin kişinin ölümünden sorumlu
yum” demesine rağmen tek bir fiske bile kendisine vurmadılar, söz düzeyinde bile
kendisine hakarete bulunmadılar.**

**İmralı' cezaevinde Telefonu var. Avrupa sorumlusu Şahin ile, Kuzey Irak'ta
Osman, Cemil Bayık, Mustafa Karasu ile Cezaevlerinde Sabri Ok, Muzaffer Ayata ile
istediği zaman konuşuyor.**

**Alçak Mehmet Can Yüce ile Konuşmak istemiş, Can yüce çete olduğu için telefonun
başına gitmemiş.**

**Bunlar daha ne ki; Baş-Kan'ın Avukatları her hafta onun görüşmesine gidiyorlar.
Baş-kan her konudaki fikir ve düşüncelerini avukatlara yazdırıp dışarı yolluyor.
Hatta Bazı çeteler hakkında aldığı ölüm kararlarını bile avukatlarla dışarı
gönderiyor.**

Bundan daha iyi demokrasi dünyanın hangi ülkesinde var?

Anlaşılan seninle Demokrasi konusunda anlaşamıyoruz.

Selamlar.

Küfürlere aldırma.

Kafası çalışmayanlar, başka organlarıyla kendilerini ortaya atan zavallılardır.

Bay Muhalif

Bu bir talimattır.

Hadep'in başına adam atanmıştır.

Yapılacak olan kongreye kalan iş, bunu onaylamaktır.

Şimdi burada düşüneceksin Mahmutçuğum, on düşünüp bir söyleyeceksin!

Niye Ahmet Türk?

Bay Muhalif 'in Dönüşü

Bay Muhalifin geri dönüşü, İstibdat döneminin yazarıdır Bay Muhalif.

Bay Muhalif / Kırk yaşın üzerinde olanlar beni bilir, tanır ve hatırlar. Waxti zamanında ben çok popüler idim. Ama gel gör ki, 1991 lerde, beni Türkiye'den kovdular. Bekaa vadisinde ise, boğmak istediler.

Neticede her iki taraf da bana bir şey yapamadı. İlegal oldum, yani basit dille söyler isem gizlendim. Bekledim, iki taraf tek taraf gibi olunca, "ben buradayım" dedim. Ortaya çıkma vaktim geldi. Ben zaten baskı, zulüm, ölüm, istibdat dönemlerinde, kimselerin korkudan konuşmadığı, yazamadığı vakitlerde ortaya çıkar, sizlere biraz cesaret, biraz ışık, biraz fikir, biraz ilim dağıtır çeker giderim.

Şimdi efendim, Türkiye'nin en büyük adamı kimdir? Gazetelere televizyonlara baktım, öğrendim, onun gibi oldum ve sizinle konuşmaya karar verdim:

Ey dünya! Olmadı, ey Amerika veya ey Avrupa, siz misiniz bana diktatör diyen?

Yalan söylüyorsunuz, benim ülkemdeki basın özgürlüğü sizin ülkeniz de bile yoktur.

Bakın Kenan Evren, çeviren benim ülkemde Diktatörken, gazete kapatırdı, televizyonların kapılarına kilit vururdu. Yazık değil mi o kadar kilide, Kapatıldığı için işsiz kalan o kadar gazeteciye?

Ben öyle yaptım mı?

Haşa, ben daha akıllıca bir yolunu buldum. Bana muhalif olan bütün gazete, radyo ve televizyonları satın aldım. Bunların yönetimine kendi kafamdan olan, tıpkı benim gibi düşünen, bir de hiç düşünmeyen "gazetecileri" yerleştirdim. Dedim demokrasi var, ne yazıyorsanız yazın, ne söylüyorsanız söyleyin, sansür yok! Allah şahittir bugüne kadar sansüre gerek bile görmedim.

Yine diktatör Kenan Eviren- çeviren döneminde cuntaya karşı gösteri yürüyüşleri olurdu. O polisle, askerle bu nümayişçilerin üzerine yürürdü. Ben bundan da ders çıkardım.

Bana karşı ne yürüyüş, ne de nümayiş olur!

Çünkü bana karşı nümayiş yapan memursa, derhal işine son veririm. İşçiye işten atarım. Zenginse, mal varlığına el koyarım. Emekliyse, emekliliğini yakarım. Köylüye tapusunu iptal ettiririm.

Bu yöntemleri, ben buldum ha!

Diğer diktatörlerinki iyi değildi. İşkence, falaka, bok yedirme, onlar insanlık dışıydı. Kenan Eviren-çeviren milleti döve döve direnişçi yaptı, benim yöntemlerim milleti yalaka yapar, direnişçi yapmaz!

Ey Amerika, ben seçimle geldim.

17 Yıllık iktidarım döneminde kaç seçim gördüm, ben de bilmem. Ama her seçimde kazandığımı bilirim.

Bazen kazanmadığım da oldu.

O zaman ne yaptım? Olmadı, yeniden seçim yapalım dedim.

Kurumlar ve de durumlar beni haklı gördü. Yeniden yaptık ben kazandım, millet baktı her kaybettiğimde bir daha seçim olacak, benim milletim zekidir “verelim kurtulalım” dediler.

Ben tedbirimi almışım, ne dersem kurumlar da durumlar da benim havama girerler. Hani dedim ya işler çabuk gitmiyordu, çok tartışma oluyordu, Türkiye zaman kayıp ediyordu. Ben geleyim, işleri şip şak hal edeyim dedim. Kimi “ heeee” dedi, kimi “meeeee” dedi. Ben işi bağladım, yuları elime aldım.

Eskiden bu Ergenekoncular, engel oldular, çelme taktılar.

Kafamı bozdular, aldım içeri attım. Sonra baktım kökleri çıkmıyor, ben de yeterince anlamamıştım, bunları hafife alıştım.

O ara bizim Bilal, ayakkabı kutularındaki paraları, kameralara yakalattı, biraz foyam açığa çıktı.

O çarpmaıyla gözlerim açıldı, bir saat içinde toplandım, kafa ile gövdeyi böldürmemek için bir gecede Ergenekoncuları hapisten çıkardım.

Onlara,” ben ettim siz etmeyin” dedim. A dan Z ye kadar anlaştık.

Ben den “fitıktan kurtul” dediler. “Yahu çok zor” dedim.

Taktik verdiler. Operasyon yapmamı buyurdular. “Ortalıkta bir şey yokken, durup dururken operasyon neden çıktı?” diyecekler. “Darbe lafını ortaya at, yiyecekler” dediler.

Darbeyi yaptım, başkalarını darbeci ilan ettim, üste çıktım.

Tek adam oldum.

Meclis de emrimde. Yetmedi mi, Bahçeli'den Allah razı olsun Devlet gibi adamdır. Hiçbir görev istemez. Her daim sırtımdadır!

Yerel seçimleri yaptırıtım. Belediyeleri de alsaydım. Tam demokrasi gelirdi. Ama olmadı, başkenti, İzmir'i Antalya'yı başkası aldı. Hatta İstanbul'u da. Bizim Binali işsiz kaldı.

Şimdi ne yapacağım?

Halkıma diyeceğim ki; yeniden seçime gidelim.

Hani ben Diktatördüm, seçime karşıydım!

Seçimi isteyen kim?

Ben!

Karşı çıkanlar haindir.

Türkiye'ye demokrasi gelmiş!

Zira ben bilirim ki, bir ülkede demokrasinin olup olmadığını gösteren şey, o ülkenin basınıdır. Eğer bir ülkenin gazetecileri, savcılardan daha iyi iktidarı savunuyorsa, siz bilin ki orada iyi bir demokrasi vardır!

Bay Muhalif / Efendim merhabalar,

Ben geldim. Huzurunuzda gelmemin nedeni şudur: iki veya üç gün önce, bir Türk televizyon kanalını izlemiştim. Bazı şeyler kafama takıldı. Bana bir fikir verirsiniz diye yazmaya karar verdim.

Düşünüyorum ki, Türkiye'ye gerçekten demokrasi gelmiş.

Çok fazla gelmiş ama biz görememişiz. Bakın sizlere televizyondan izlediklerimi anlatayım. Siz ona göre bir karar verin. Televizyon Programı seçimlerle ilgiliydi. Sunucusu, adını unuttuğum bir kadındı. Programa katılanlardan biri, İktidar gazetesinin bir köşe yazarıydı. Eskiden Kürt davasını savunurdu, sonraları demokrat olduğunu söyledi. Şimdi ise iktidarın has adamı olmuştu.

Bu gazetecinin karşısında ise, Yargıtay'ın emekli bir savcısı vardı. Savcı biraz demokrat takılıyordu. Gazeteci ise, iktidarın sopası gibiydi.

Bir ara Savcı, İstanbul seçimleri konusunda iktidarın sorun çıkarması, dış dünya karşısında bizi zor durumda bırakıyor, der demez, gazeteci savcının üzerine bir bağırıdı,

hakaret edici bir kelime de kullandı, savcı duymamış numarası yaparak “ne dediniz anlamadım?” diyerek geçiştirmeye çalıştı.

Gazeteci başka bir şey demeden, Savcı gazeteciye yaltaklandı, “hayır ben öyle demedim” ile başlayarak, gazetecinin istediği bir yorumu yaptı. Gazeteci de “hah bak böyle adam ol” dercesine gülümsedi.

Şimdi efendim, bizim şimdiye kadar ki ezberimiz nasıldı?

Savcılar gazetecilerin üzerine bağırır, onları tehdit eder, gerekirse götürüp hapslere atar, onları mahfûl perişan ederdi.

Türkiye’de durum tersine dönmüş efendim!

Kendi gözümle gördüm ki, bir gazeteci, hatta eski bir Kürtçü, biraz solcu, biraz demokrat adam, savcının üzerine bağırırdı.

Savcıya hakaret etti.

Savcı hiçbir şey yapamadı, hakareti yuttu ve gazetecinin hoşuna giden lafları sarf etti. Şimdi kardeşim bu demokrasi değil mi?

Eskiden savcılar gazetecileri azarlardı, biz buna diktatörlük derdik. Bu tersine döndü, şimdi gazeteciler savcılarını azarlıyor!

Bana göre bu çok iyi bir gelişme.

Bu iktidar gazetecilere öylesine bir yetki vermiş ki, Vallahi ve billahi, emniyet müdürlerinin bile bu kadar yetkileri yoktur!

Eski iktidarlara düşünün ki gazetecilere neler yaparlardı?

Burada sıralayıp kafanızı yormayayım.

Ama bilin ki Türk parasının değeri hangi hızla düşüyorsa, gazetecilerin değeri o kadar yükseliyor. Savcıyı fırçalayan gazetecinin haliyet i ruhiyesinden onu anladım.

Zira ben bilirim ki, bir ülkede demokrasinin olup olmadığını gösteren şey, o ülkenin basınıdır.

Eğer bir ülkenin gazetecileri savcılardan daha iyi iktidarı savunuyorsa, siz bilin ki, orada iyi bir demokrasi vardır!

Kırmızı Görmüş Boğa Gibiyim!

İzmir Antalya, Adana...Oy vermediler bana...Gerçi Kürtleri kendi ülkelerinden bu kentlere sürmüştük, Devletle de ortak olmuştuk. Bu durumda Kürtleri Kılıçdaroğlunun kucağına mı itmiştik? “Vay Kılıçdaroğlu, ben sana göstermez miyim?” diye düşünürken. Hakkari de askerlerimiz vuruldu.

Bay Muhalif, İstanbul'u kaybettik ya, hiç iyi değilim!

Sandıkları ha bire saydırdım. Bir bit yeniği aradım, ama bulamadım.

Kızgınım yani, kendimi kırmızı görmüş boğa gibi hissediyorum, bir yerlere saldırmak istiyorum, ama kendimi zor tutuyorum.

Bazen milletim ihanete doğru mu kayıyor diye düşünüyorum!

Bazen de İstanbul'a fazla Kürt yığıldı da ondan mı kaybettim diyorum!

Sonra kendime diyorum ki; sadece İstanbul'dan değil ki, büyük şehirlerin çoğundan kovuldum.

İzmir Antalya, Adana...

Oy vermediler bana...

Gerçi Kürtleri kendi ülkelerinden, bu kentlere sürmüştük, devletle de ortak olmuştuk.

Bu durumda Kürtleri Kılıçdaroğlu'nun kucağına mı itmiştik?

"Vay Kılıçdaroğlu, ben sana göstermez miyim?" diye düşünürken,

Hakkari de askerlerimiz vuruldu.

Benim gazetecilerim hemen bu fırsattan yararlandı. "Askerlerimizin katilleri Kılıçdaroğlu ile İmamoğlu'durlar diye yazdı.

Bak, bak, bak, soy isimlere bak!

Birinin soyadı Kılıçdaroğlu. Yalan, babasının kılıç arttığıdır.

Diğerinin babası imam felan değildir.

Bu ikisinin soy isimleri bile yalandır.

Benim gazetecilerim işlerini bilir.

Hakkari'deki askerlerimizi kimler vurdu?

Kürtler!

Peki, Ankara'da İstanbul'da, Adana'da, İzmir'de Kürtler kime oy verdi?

Kılıçdaroğlu'na!

Bu durumu Aristo mantığıyla tahlil eden benim gazetecilerim.

"Askerlerimizi Kılıçdaroğlu öldürttü" diye yazdı.

Gazetecime ve bana inanan kalabalıklarım **"da var"** dır, yani!

Kılıçdaroğlu da gafilin tekidir.

Bütün bu olan bitenlerden habersizdir.

O şehit cenazesine koşar, benim vatandaşım yutar mı?

Yutmaz efendim, cenaze namazında Kılıçdaroğlu'nu yumruklar!

Televizyondan Kılıçdaroğlunun yumruklandığını görünce, az kaldı canlı yayına çıkacaktım.

"Ey Kılıçdaroğlu, ey Bay" Kemal diyecektim, demedim.

Ama benim eski Genel Kurmay Başkanım Hulusi Akar benim yerime dedi.

Kendileri de Kılıçdaroğlunun dayak yediği yerdeydi.

Megafonu Eline aldı.

“Değerli vatandaşlarım, mesajınızı verdiniz, gerekli tepkinizi de ortaya koydunuz, artık dağılın” dedi.

Bakın, bakın, iyice dinleyin ha!

Demek ki vatandaşlarımız, Kılıçdaroğlu’nu döverek mesaj vermiş.

Bir de yumruklayarak tepkisini göstermiş..

Bunu kim söylüyor?

Makama bakın, eski Genel Kurmay Başkanım!

Şimdiki Savunma Bakanım.

Muhalefet Partisinin Başkanı saldırıya uğruyor.

Benim Savunma Bakanım, muhalefet parti başkanını savunma yerine saldırgan vatandaşları savunuyor!

İşte görüyorsunuz, ben onu boşuna savunma bakanı yapmadım ki!

Kızgınım vallahi, kırmızı görmüş boğa gibiyim.

Kan dökmem lazım, memleketi savaş ortamında tutmazsam, millet düşünür ve beni devirir.

Sürekli saldırmam lazım.

Arenaya sürülmüş boğadan ders almam lazım.

Bay Muhalif: Korkarım

Akıbeti hiç iyi olmamıştı. Caminin duvarına işeyen it misali bir delikte yakalanmış, bir Kürt hakim tarafından yargılanarak cehenneme gönderilmişti.

Bay Muhalif, İran’da ki Mollalara helal olsun yahu, vallahi hemen hemen her gün birkaç Kürdü ipin ucunda sallandırıyorlar. Bazen grup grup da cezalandırıyorlar, ardından boyunlarına ipleri geçiriyorlar, Vinçlere asarak çarşıda dolaştırıyorlar. Adeta herkese “bakın rahat durmazsanız sizi de böyle asarız” demek istiyorlar seyredenlere.

Bunlar da İŞİD li kardeşlerimizin arka yüzü gibidir. Biz Millet olarak idam edilen Kürtlerden de, onları idam eden İran devletinden de razıyız! Bugüne kadar hiçbir partimiz, yani ne Milliyetçi Hareket Partimiz, ne Ak Partimiz ne Kara Partimiz, Ne de Kürtlerin oyu ile Parlamentomuza kadar gelen HDP miz Kürtleri asıyor diye İran'ı eleştirmedir.

Onlar ipe asıyor biz kurşunla öldürüyoruz. Yaramız aynı yani. Bu yüzden İran bize tolerans gösteriyor. Onların partileri de bizim bu öldürme işimizi hoş görüyorlar. Yani her iki devlet de, devlet olarak hoşgörülüyüz!

Amerika ile Avrupa işimize burunlarını sokuyorlar. Baksanıza Tramp denilen adam yine gemilerini Körfezye kadar yollamış.

İran'ı halletse sıra bize gelecekmış, ne isterler bu hıyarlar bizden yahu?

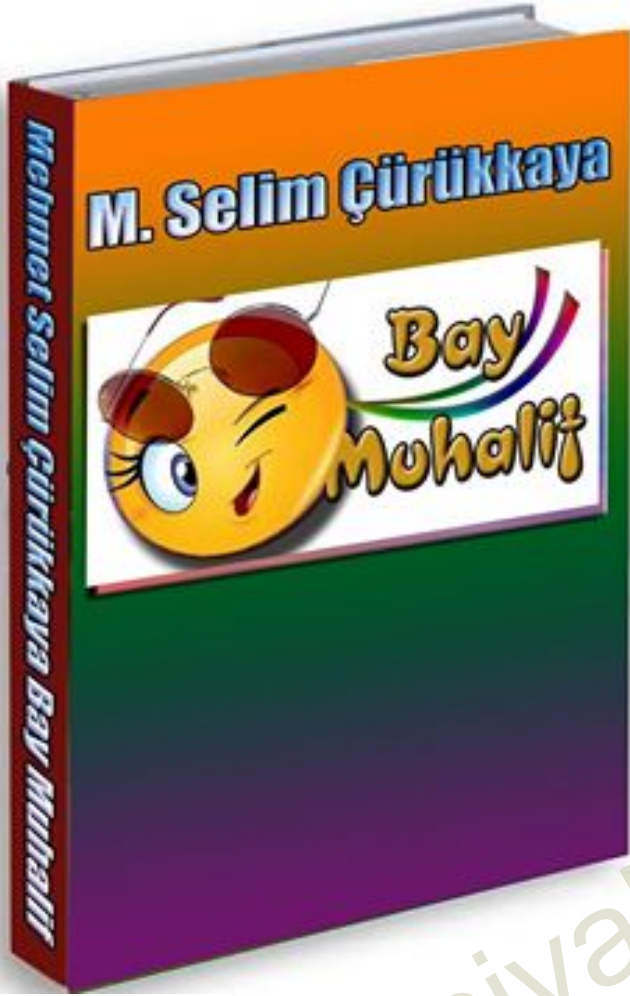
Biz İran'a, İran bize benzediğinden midir, nedir?

Gerçi onlar sakallı biz sakalsızız, ama aynı kafa olduğumuzu söylüyorlar.

Gemileri, Körfezinin etrafında dolandıklarında, hep rahmetli Saddam'ı hatırlarım. O da bir zamanlar Kur-an suresine dayanarak, El Anfal yapmıştı. 180 bin Kürdü katletmiş, beş binini topluca gazla öldürmüştü. Bundan önce de ufacak Kuveyt'e efelenmişti.

Akıbeti hiç iyi olmamıştı. Caminin duvarına işeyen it misali bir delikte yakalanmış, bir Kürt hakim tarafından yargılanarak cehenneme gönderilmişti.

Devletsiz Kürdü durmadan öldürmenin ilahi cezası varsa eğer, Saddam hikayesinde ilahi adalet yerine gelmiş gibidir. Korkarım ki aynı ilahi adalet önce İran'ın, ardından bizim Saddam'laşmamızla tecelli olacaktır. Korkarım. Çünkü etme bulma dünyasında yaşıyoruz.

Savunma Yürüyüşü Ve Anıtkabir

Bay Muhalif / Duymadım ki, televizyonlardan izlemedim ki, hatta gazetelerden okumadım ki, Türkiye’de Baro Başkanları savunma yürüyüşü yapmışlar. Benim Anıtkabir kapıma kadar gelmişler.

Kabrimin merdivenlerinde toplu halde resim çektirdiklerinde, dertlerini pankartlarla bana anlatmaya çalıştıklarında, adamların, daha doğrusu koskocaman Baro Başkanlarının yanlış adrese geldiklerini anladım, ama onlara anlatacak dilim yoktu! Çünkü bir ölüyüm ben! Eğer ki, konuşabilseydim, onlara diyecektim ki, “Be hey akılsızlar, hepimiz hukuk okumuşsunuz, adaletin ne olduğunu da biliyorsunuz!”

Bula bula beni mi buldunuz?

Utanmadan gelip Recep Tayip Erdoğan'ı ve AK Partiyi bana şikayet ediyorsunuz!

Benim dönemimde ne adalet, ne hukuk, ne de insan hakları vardı. Baro bile yoktu!

Sizin yerinize Recep Tayip Erdoğan ve AKP yöneticileri gelseydi daha anlamlı olurdu. Recep Tayip Erdoğan Anıtkabrimin merdivenlerinde bana seslenseydi, "ey yüce atam ben bu ülkede hukuksuzluğu nasıl egemen kılarım, adaleti nasıl ortadan kaldırıyorum deseydi, ona ve AK Partililere diyecektim ki:

"Evlatlarım, tarihinizden ve o çok özendiğiniz atalarınızdan ders alınız. Ben cumhuriyeti daha yeni kurmuştum. Duydum ki Konya halkı, dindardır ve cumhuriyetime karşıdır. Hemen meclisi topladım, şöyle bir karar aldirttim yüce meclisime, 'bütün bir Konya bölgesi irticaya müsait bir bölge olduğundan gericiliğe müsait bir zemin oluşturulduğundan Konya halkının bütünüyle tutuklanmasına!'

Meclisin bu kararından hemen sonra Üç Ali'yi (üç deliyi) yanıma çağırdım. Bunlardan biri Kılıç Ali'ydi, kendisi de soy ismi gibiydi, hakimden ziyade benim kılıcım sayılırdı. İkincisinin Adı Necip'ti, soyadı Ali'ydi. (Kirli Ali) Üçüncüsünün adı ise Kel Ali'ydi. Üçünün de hukuk bilgisi yoktu ve ben adaleti bu üç deliye teslim etmiştim. Ne yaptılar Konya Halkına, biliyor musunuz?

Nerden bileceksiniz? Yine ben söyleyeyim:

Üç gün içinde Konya ve çevresin de 2 bin 300 kişi tutukladılar. 805'ini, yine üç gün içinde idam ettiler. Bin 495 kişiyi de kürek, kala, bende ve ömür boyu gibi çeşitli cezalara çarptırdılar. O zaman Konya'nın nüfusu ne kadardı ki?

Geriye dul kadınlar ve babasız çocuklar kaldı.

Üç Ali istiklal mahkemeleri adına kendilerine verdiğim görevleri yerine getiriyorlardı.

Muhalefeti susturuyor, yazarlardan yayıncılara, saltanatı savunanlardan, muhafazakârlara kadar herkese korku salıyorlardı.

Aslında bir ara mecliste benim ve bu Mahkemelerin hatta Üç Ali'nin uygulamalarına karşı çıkmak isteyenler oldu.

Derhal meclisi fesih ettim.

11 Ağustos 1923'te yeni bir meclis kurdum. Bu meclise muhalif olabilecek kimseleri almadım.

Muhalif olan şerefsizlerin tümünü tasfiye ettim. Ben İnkılap yapacağım dedim. Kılıcım, Kılıç Ali inkılabımı şöyle tarif ediyordu: 'İnkılâplar; suçlular, hainler hatta şu veya bu nedenle vücudu zararlı olanlar kısacık mahkemelerden sonra öldürüldükleri zaman oluyor' diyordu.

Kürdistan'da kurduğum mahkemelerde ise savunma makamı da, tanık da yoktu. Yani sanıkları savunacak avukat yoktu. Kimse tanık olarak da dinlenmezdi. Verilecek kararlar daha mahkeme başlamadan belliydi. Bu nedenle duruşmalar genelde 'sanıkların idamına, tanıkların bilahare dinlenmesine" cümlesiyle biterdi.'

Mesela bir ara düşündüm, bizim köylüleri nasıl Avrupai yaparım diye! Aniden aklıma geldi, külahları, sarıkları, egalları yasaklayayım, herkese şapka giydireyim dedim. Şapka giymeyenlere ne yapacaktım?

Üç Ali'ye, pardon üç deliye emir verdim, 'şapka takmayanları asın' dedim. Meclisten yasa çıkardım: 'Şapka takmak o yasa gereği bir zorunluluk oldu. Takmamak ya da şapka takmamaya özendirmek ise, büyük bir suç sayıldı ve cezası da idam oldu.

Örnek mi diyeceksiniz?

İskilipli Atıf Hoca isminde bir adam vardı. Birkaç yıl önce bir kitap yazmıştı. O kitapta cumhuriyetimiz Avrupalılara öykünmesin demiş, şapkayı örnek vermişti. Kitabı okuyanlar derhal onu tutuklamıştı 'Mahkeme başkanı Kel Ali, savcının hakkında 3 ila 15 yıl arasında hapis istediği İskilipli Atıf Hoca'nın idamına hükmetti. Atıf Hoca idam edildikten sonra ibret-i âlem için başına geçirilen şapka idi.'

Ben hukuku ve adaleti üç Aliler veya deliler divanına teslim etmiştim. Sizler beni örnek almak isterseniz aynen benim gibi yapınız.

Ne yapayım? Kapıma Ak Partililer değil, onlara muhalif olanlar geldi. Vallahi ve billahi size diyorum ki Recep Tayip Erdoğan benden daha Adildir, iyi kötü mahkemeleri vardır, hakimleri hukuk okumuştur, duruşmalara avukatlar katılıyor, şahitler de çağrılıyor.

Anayasa mahkemesi de vardır. Hatta Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi de henüz ret edilmemiştir.

Siz gidin beni Recep Tayip Erdoğan'a şikayet edin, belki benim yaptıklarına bakarak kendi yaptıklarından utanır!

www.arsivakurdi.org